

העולם הזה

דו"ח סנסציוני מפי
כתב מיוחד שביקר
החודש בקהיר וראיין
את עבד אל-נאצר

בתוכך
מצרים

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכת-משנה:
רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב:
איתן נבירול

הכתב הראשי:
אליהו כרמל

עורך תבנית:
אהרון צור

צלם המערכת:
יחודה עזריא

חברי המערכת:
ישראל ביבר, ניצה נביל, לילי גלילי, דויד הורוביץ, רותי ורד, רונן ורד, אברהם חרפון, אוסטר טאובר, משה לשם, אביבה סגן, עמוס קינו, שלמה קרו, סילבי קשת.

הציר הראשי:
שמאל ברתור

מנהל מבצעים:
שלמה אורי

עורך דמוס:
אריה אריאל

מנהל מעבדה:
נחמיה רוזן

העתון הנקרא ביותר במדינה

2.4' 2'

צילל ותוכן, מתגברת על כל המכשולים. הוכחה לכך היתה אחת המלים שנוצרו ב מערכת זו: **אמרנו**, אדם המארגן עסקי אמנות. וועדה לשלשן קבע שאיש זה ייקרא בישראל "אימפרסר", מין מלומד-ממזר עברית לועזית. הקהל, וגם המקצוע עצמו, העדיף את המושג שלנו, רצה את האימפרסר באיבו.

קרוב אחר של חידוד לשוני שלנו היה "איש-המדע". כמעט כל העיתונים קיבלו את הצעתנו לקרוא לו, פשוט, **מדען**.

אם המלה אינה מתאימה, איך שהוא, שום מאמץ לא יחידר אותה. כשהכריז בן גוריון על המדיניות הכלכלית-החדשה ניסיונו לקרוא לה, בפשטות, **מכ-ח** (מתחרז עם מקח). ה מלה לא חדרה.

לפעמים יש תקלה מלאכותית. שמעתי שדן בן-אמון הכניס, בשעתו, את המלה שלנו **בתלבוש** לתרגום אחד המחוות. התיאטרון שהציג את המחזה, אהל, מחק את המלה ב תרעומת.

כשהודיע הנשיא אייזנהאואר על תכניתו לשגר כוכב-לכת-מלאכותי לחלל, ביקשו כל העיתונים להדגם לעברית את שמו של כלי-הרכב שישמש לתחבורה בינכוכבית. בלי מחשבה רבה קראו לו, בתרגום מילולי ו- מכוער מאנגלית, "ספינת-מרחב". לו קראו ביתר עיון את העתון הזה היו יודעים ש כבר נוצר מזמן המושג העברי המתאים: **חללית**, יחד עם שורה ארוכה נוספת של מושגים לצורך תאור החיים בחלל (גוף **חללית**, החליפה המיוחדת להגנה על כנף האדם בחלל, **סילונית**, כלירכב הממונע ב כוח הראקטור, ועוד).

פוריים במיוחד היו מדורי הקולנוע והאמנות שלנו. שהיו זקוקים למלים כמו **בררן**, **בררנית** כדי להגדיר אנשים שמקצועם ל בדר את הקהל: **אופנאית**, להגדרת אשה היוצרת את האופנה, שאין להחליפה בשום פנים עם **אופננית**, שאינה אלא ספורטאית אופניים.

צרפתלית היא, כמובן, אותה דוידאץ נהמדה המייצרת בטיטונות סרטים צרפתיים אטלקיים (או פשוט, **צרפתלקיים**). בהם **מכשכוכב** גבירות כמו מישל מורגאן או ה מפאנאני, בכל מיני סרטים, כמו למשל **סרת-לודות** או **סרטי-בעל**. לגמרי אחרת היא **טימוסלכית**, ארצו הסלכית של המרשל המהודר, הרחוקה מאד מ**חושיו-שטאן**. כה שולטים **החושיו-שטאנים**.

זמרגש הוא זמר החי על הרגש, כמו ישראל יצחקי, כשם **שמימאי** הוא האדם המוציא את המים מן האדמה, כמו שמחה בלאס.

את עסקי הצבא אנו משאירים למינוח ה צבאי הרשמי. אך האם מותר להשתמש במונח **דגנרלים** לגבי כמה שליטים צבאיים נח הסוג הפורח עתה בעיראק, איראן, ו סוריה?

2.4' 2'

עתוננים

מזמן לא צחקתי כמו השבוע, אחרי שנתפסתי במאמרם על עזריאל קרליבך (העולם הזה 136, 26785). עתוננים! אתם לא כתבתם מה זה, אבל המלה מסבירה את עצמה. כמה סוגים של עתוני אים אתם מכירים עוד?

אבי הררי חדרה כמה עשרות, החל בעתוננים ועד תולב, עבור עתונניק, ועד עתונבאי.

דוד יורשני ערכתי נושא פרטי בין חברי, והנעתי למסקנה כי מכתבה של תלמידת השמינית שנתפרסם ב מורד העורך (העולם הזה 946) משקף את המציאות המרה. כמו כן הנעתי למסקנה כי כל ה נוער של שנתון מסוים נרוע מקודמו!

דן לרמזקס, תל-אביב בני כל השנתונים (מלבד האחרון) תמימי דעה עם הקורא זקס.

הבושי עושה את שני ההדפוס כושי עורר זכר חברבורותיו? לא! אך העולם הזה כן הפך את עורו, וזה לשכחו. "הרשימה השחורה" היא בסדר, אם כי כמה מ חברי למשק מתנגדים לפרסום, בטענה שכל זה הוא עיון של התגברות.

אשר להפיקת עורבם — המשיכו בדרך זו. אך אל תקלקלו את עמוד מספר 2 בכל דברי שטות שקוראים מטופשים כותבים אליכם כדי לראות, ולו רק פעם אחת, את שמם מודפס בעתון.

יוסף אלמוג, משק א ...למרות התנגדותי לרוב דעותיכם, יישר כחכם על רשימת משתמטי קרן המני!

יחד עם ההערכה שאני רוחש אליכם בשל כתבותיכם, "הרשימה השחורה", "אל הנשק" (מי יתן ותפקחנה את עיני הציבור ותפניה את מבטו למקום הציוני) איני יכול להבין כיצד יכולים אתם לפרסם בליון אחד עם רשימות אלו גם את עמוד האופנה, "לבנות הנעורים" (העולם הזה 945) האם זהו פתרון לבעיית המלחמה במרחב, או אר לי זוהי תשובתנו לנאצר? הניע הזמן שכונת ה נעורים שלנו תחלנה שוב ללכת בסרפאנים, או שישנה עוד גם ההחלפה ההימנית שאינה פתוח יפה מ, השחל את הסככת.

סמל בן-ציון חלף, צה"ל בכבתה אודותי (העולם הזה 946) מסרתם את עובדות אלו. אין זה נכון כי התעשרנו מסינית קפה עבור הממשלה. להיפך! הכנסותינו, שממנה היו צריכות להיות שלוש משפחות, הניעו בקושי 6000 ל"י לחודש. על כן נכנסנו לחובות רבים ואת רוב הכרשנו של משפחתנו נאלצנו למכור על מנת להתקיים.

המצב הניע עד כדי כך שחשבנו לא פעם ל סגור את הטחנה ולהפוך את הבניין לבית מגורים וחניות. אולם אנו דור שלישי במקצוע הטחנה ולא קל היה לנטוש את המקצוע. המצב הלך ו החמיר ואנו התכרנו את הטחנה ליהודי בשם חיים אהרן, עבור 500 ל"י לחודש. האם זה מראה ש הטחנה היתה עסק נורא וזה?

אומן יהודי הססיר, כושך שנתים כ-8000 ל"י ו אנחנו הסכמנו להחזיר לו 1800 ל"י מרמי השכר!

הנדר: מורון

מדוע אין הנהגותיו הזקנים שולחים אתכם ל נאלי (ראה סקנה 111) על ההסדה הנלויה ש אתם מנהלים נגדם ב, הנדר? שלכם (העולם הזה 941 והלאה)? האם זה בגלל רצונם הכמוס שבאמת יבואו הצעירים ויטלו על שכמם את האחריות העצומה ברנע נורלי זה?

אני הייתי מסכים לתפוס מורון בנאלי ולא כמא בממשלה בימים טרופים אלה.

בבריא ששבש, יפו אך גרוע משניהם (למדינה) הוא מורון ב ממשלה.

את כל האמת

בקרואי את רשימתכם, ניוסית לשרוד בנק" (חי עולם הזה 945) נוכחתי בנוסח השבועה בבית המשפט: "להגיד את האמת, את כל האמת ורק את האמת". סברתי שכותרתכם בנידון תהא: "מה תפקיד הממשלה?" ומתחיתה, "האם תפקיד הממשלה למנוע פשעים, לתפוס פושעים ולהעמידם לדין, או שתפקידה לספק כלי משחית לאנשים (ש) לא מזמן עובד את הכלל ונעשו מאמצים עצוי מים כדי לשקם) כדי להתפרסם על תפיסת שור דים?

השמתם מדברי העד את דבריו בבית-המשפט כי בעת מן עדותו במשטרה ישב כשיריו כבר לות מאחוריו מעברה הש' של משנת הכסא. עירידן יוסף כרמי, ירושלים

שיטה לניצור העורך

הקוראת אסתר לוינסקי שואלת (העולם הזה 945) אם משורר נתן כמחי חושב שהדור הבטחה ביותר ללב ההמון הוא נוח של נערה ערומה, ואם אין בעיות אחרות לעם ישראל.

אני מכיר את כמחי ישראל. הוא חבר שרת המתנדבים ומבלה את זמנו ומרצו הפנויים באולם נל המעברות. בכתבת שירים הוא אינו מתכוון "להניע ללב ההמון דרך נופה של נערה ערומה", אלא לשפוך את עודף רגשותיו.

חיים דור, תל-אביב ובכן אסתר לוינסקי, הלוחמת ללא-חט ביצרים השפלים של הנכרים, חזרה והשמיעה את קולה את רי שתיקה ארוכה. אני במקומה הייתי מתיאשט מ ללחום נגד תופעה כה ישה וברוקה כמו המשיי כה המינית של הנכר לחלקים מסוימים בגוף ה אשה. שנבראו במיוחד לצורך זה עלידי בורא העולם.

שמוליק בנדר, חיפה

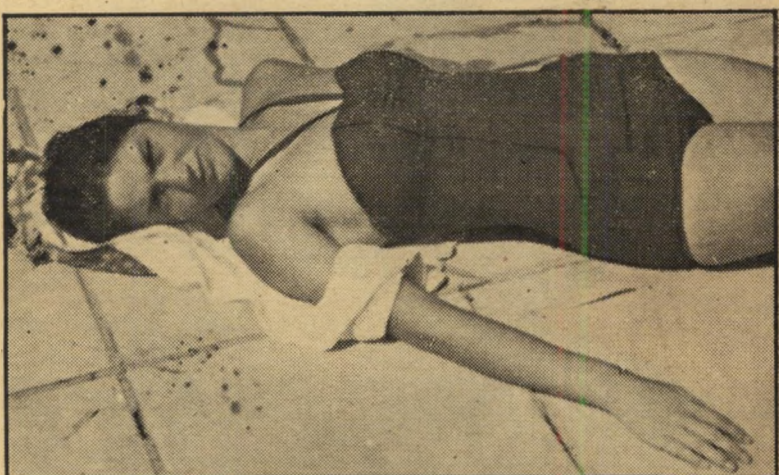
חפש את האשה

באחת השבחות היינו שנינו בלוחית "ליקה" ב ברכת נליייל. שם פגשנו בחבורה בגיל 18-17 בערך, אשר נורא מגאה חן בעינינו. הספיקו לצלמה פעמיים, אך כשהלכנו להתלבש — נעלמה ה בחורה.

מאז עשינו וורונות-שבת בברכה, חוספנות בתל-אביב, בחיפה ואפילו בכאר-שבע, אך לא הצ לנו למצאה.

אנא, פרסמו לפחות אחת מתמונותי בצירוף בקשה לכל קורא שיוכל לזהות את הנערה שיואל להתקשר עם

שלמה נובצקי או יהושע גדעון, קיבוץ גבעתי-ברנר המממ. אולי גם עם עורך מדור זה?

אלמונית בגלי גלי- תורנות בכל הארץ

חפש את הגבר

כתבתכם המדעית-כביכול על האפשרות של ל רת-בתולין (העולם הזה 946) מעוררת ספק חמור. וזה! תרומה לאימוסריות של הדור הצעיר, כי אם תתבדר דעה זו תוכל כל בחורה לטעון כי לידה באופן טבעי בעזרת החוק המדעי תהיה רוח הקודש. אני כשלעצמי אוסיף להנולד בקיסמא: "אם אין גבר אין ילד" אפילו אם זה ירני את עורך המדור המדעי שלכם.

דבורה גור, נתניה עורך המדע, שהוא גבר, אינו מתרגז.

...ברוך השם! נפתחו מן הצורך בגברים! עכשיו יכולים הזכרים של הזן האנושי לשחוט איש את דעהו בפצצות אטומיות, ואתנו לא נצטער...

רחל פנס, ירושלים ומי יכבם את החיתולים?

אין תחת עין

בכתבתכם, "להם לא נעים גליות" (העולם הזה 945) כתבתם תחת שמו של שלמה לכיא: איך-חרור, במקום: עירי-חרור. פשוט טעיתם טעות חמורה — יש אפילו שני עירי-חרור.

אורי פלטי, אחוזה, חיפה מרוב עין-חרוד נשאר אין-חרור.

אולימפיוס

לימה בארץ הפלאות היתה מורה טובה. מה כל רותיהם של מארכס, קלאוביץ וטוינבי גם יחד לעומת משפט אחד של ספר זה, המשקף בדיוק את מצבה של ישראל — "צריכים לרוץ בכל הכוח כדי להישאר באותו מקום!"

ישראל עומדת על כרור ברוז המתגלגל דלא הרף. היא צריכה לרוץ במהרה כוחה כדי להישאר עומדת במקום מפוכך זה. אם תתעייף רג-זה אף לרגע, תיפול מן הכרור ותיקבר תחת מחץ משקלו.

בשבועות אלה של הכרעה גורלית מתגלגל הכדור במהירות מסחררת. מעולם לא היתה מוטלת עלינו החובה האכזרית לרוץ בכל כוחנו, ללא היסוס של רגע, כמו עתה.

אולם לא עריפה הקטנה והאמיצה מסמלת ברגע זה את מדינת ישראל. המדינה כולה דומה עתה מאד לאחר מגיבורי של שקספיר, האמלט.

האמלט המסכן נקרא למעשה גדול, אך לא היה מסוגל להחליט. האמלט פירסר בים של פיקפוקים, התגונן בין זרועות הטירוף וזרועות האכזריות.

אספר לתאר את ההנהגה הלאומית כולה בדמותו של ה"צעיר העולה על הבמה כשבדיו עתור-הבוקר ומדקלם: "להיות או לא להיות, וזו השאלה: / מה נעלה יותר: לשאת באורך רוח / חיי גורל אכזר, אבני מרגמותי, / או אם חמוש לצאת מול ים היסורים, / למרוץ, וקץ לשים להסוף!" איש לא יקרא גם באותם שניים-שלושה אנשים הנדרשים להחליט את ההחלטה בשם ישראל. רק הם יודעים את כל הידיעות, רק הם מכירים את כל העובדות הצבאיות, רק הם לבדם יכולים לשקול את כל היקף הסכנה.

דרוש לב קשוח כדי להחליט החלטה שתש-לח מחר אצבע קרה לתוך חיהם הפרטיים של מאות אלפים. אולם גם הגרועה בהחלטות אכזרית פחות מאשר חוסר-החלטה.

הדרך לגיהנום רצופה, כידוע, בכחות טובות. הלקח המר של האמלט הוא כי הדרך לאכזריות רצופה בפיכפוקים כנים ונכונים.

הקורא את עתוני ישראל בימים אלה מקבל את הרושם שהמדינה כולה, כמו האמלט, מנה-הלח מלחמת-עצבים נגד עצמה דאורך כל ה-חיות. אחרת קשה להבין את גבעותי הקשה-הצ-צים מדי בוקר בעמודי הידיעות. ואשר המדי-נה מבקשת להיאחז בהם עד למחרת.

פה נאם מיניסטר, שם הודיעו חוגים יודע-דבר. הנה גר-מז רמזו הרה-משמעות. יש לשקול, יש לדון, העיקר להעביר עוד יום אחד, לדחוק את הקץ ל-24 שעות נוספות, אפילו אם מקרב הדבר את הקץ שלנו.

"וכן, מתוך מצפון, נהיה לפחדנים, / והאודס הטבעי של עוד-ההחלטה — / ילקה מחירונם של הירחור-הלב..."

סר אנתוני אידן נאם נאום. ההנהגה הלאומית קפצה על יואה זה. המנהיגים דחו בתוקף — שקלו — הסתייגו — התקיסו — שללו — שקלו מחדש — נסוגו לאחור — הת-קיפו שנית — בחנו — דחו בתוקף. כך עשתה גם מצרים.

בינתיים עברו הימים.

בינתיים הגיעו אוניות מפוימות דגמז אדכ-סנדריה, ומטענן נפרק ברציף מיוחד.

היה צורך לעשות משהו, להחליט סופית. אך ברגע המכ-ריע באה ידיעה חדשה. המרשל טיטו עשוי לתוך. המרשל טיטו הוא גבר סימפטי. איש משרד-החוץ הישראלי הוזעק לבלגראד. המנהיגים שקלו — ריחרחו — התייעצו. הוזעק הארמיה של הדיפלומאטיה הישראלית נשלחה למשש את ה-דופק, לבחון, לבדוק, לדחוק. עד שבאה ההכחשה, ונסתבר שכל זה לא היה אלא עוד ברוז בריטי בשמי המרחב.

בינתיים עברו הימים.

אוניות נוספות הגיעו לאכסנדריה.

הברזים בשמי המרחב הן עופות בית בהשואה לנשר החמוש המרחף בשמי החלומות הישראליים ב"אמריקה.

ישראל ביקשה נשק. משה שרת עצמו מסייר ביבשת הע-שירה. בג'ורג'יון עצמו שוקל אם לבקר שם.

ובכן, משרד-החוץ האמריקאי שוקל, לא, לא משרד-החוץ.

ליריב תקופה נאותה לשקול את דעתו: ארבעים ושמונה שעות.

כדי להקל עליו את ההחלטה, על ישראל להודיע מראש, שלא לצורך מיקוח, בצורה חד-צדדית וברורה, מה תנאיה לשלום. למשל:

- שנחזיר מספר סמלי של פליטים,
- שנשלם פיצויים הוגנים, בכסף ובסחורות ישראליות,
- לפליטי מלסתין שלא יורשו לחזור, אחרי שנקבל כמוכסח הלאה בינלאומית לצורך זה,
- שניתן למצריים קשר יבשתי עם ירדן מבלי לחתור אף על שעל אחד של אדמתנו, למשל על-ידי רכבת וכביש אכס-טריטוריאליים בין עזה וחברון,
- שנצטרף בכוא השלום למחנה הגרול של עמי אפריקה ואסיה בזירה הבינלאומית, ונגדול באי-הזדהות קפדנית, שנחתור למסגרת פוליטית מרחבית מאוחדת, שתמשש ערובה למניעת כל מלחמת-אחים שמית בעתיד.
- אם תקבל מצריים תנאים אלה, ייפתח מייד משא-ומתן ישיר, פנים אל פנים, אזלי בהשתת-פות מתווך ידידותי כמו אונ, וייחתם הסכם שלום תוך חודש ימים. הסכם זה יבטל את ה-חרם הערבי, יפתח לדווחה את הגבול וירחיק את צבא מצריים מגבול הארץ.

ואם לא תסכים מצריים לתנאים אלה, או לא תחן תשובה מחייבת וסופית תוך 48 שעות, תראה ישראל את עצמה נתון-נה במצב-מלחמה פעיל, ויחזור לקדמותו המצב ששרר בדרום לפני כניסת ההפוגה לתוקפה.

במדה פשוטה אחת, מובנת בכל ארצות תבד: אולימפיוס.

מסתבר שמשרד-הבטחון האמריקאי כבר שוקל, לא, לא הוא — המטכ"ל הוא השוקל, בכובדראש וריכוז-הדעת. ואם לא המטכ"ל, בבניינו בעל חמש הצלעות, הרי זה הנשיא החביב עצמו, שקם ממיטת חוליו ושוקל מה הנשק שיש לתיתו לי-ישראל.

ומכיון שאיש לא יעלה על דעתו לצעוד את הצעד המכ-ריע, ממנו אין נסיגה, כל עוד יש תקנה שהנשק האמריקאי יחזיר את מאזן הכוחות במרחב, דורכת המדינה כולה במקום.

בינתיים עוברים הימים.

אוניות מגיעות דגמז אדכסנדריה.

ושום אוניה דומה אינה מגיעה לישראל, וקרוב לחדאי שגם לא תגיע כל כך במהרה. כי בקאהיר יושב מיסטר הנרי ביירו-גבר זה הוא איש צבא-הקבע, תנוך האקדמיה הצבאית, ועל כן קובעת דעתו לא רק במשרד-החוץ אלא גם במטכ"ל. ביי-רוד סבור שאפשר להסתדר עם גמאל עבד אל-נאצר. ואין הוא סבור כי שליחת נשק אמריקאי לישראל היא הדרך ה-טובה ביותר לאמריקה לרכוש ידידים ולהצליח בתברה ה-ערבית.

יד מתי נוסף לרמות את עצמנו? עד מתי נדחה את יום ההחלטה? עד מתי ננצל לרעה סבלנות זי של עצמנו? הגיעה השעה האחרונה להחליט: או — או.

ההחלטה האחת החשובה היא: כי הסכם שביתת-הנשק, ש-נחתם בין ישראל לבין מצרים, על סמך הנחות מוטעות, בטל ומבוטל. הברירה היא שלום מידי או מלחמה מיידית, ואנו נותנים את הבחירה ליריב.

על ישראל להודיע זאת בפירוש, ועליה לתת

לחובבי שערוריות צפוי מזון רוחני טעים. מבקר המדינה עוזר לפרסם בקרוב דו"ח על פעולות החברות הממשלתיות השונות, כמו חרסית'חול, מפעל הדשנים והכימיקליים, חברת החשמל, חברת דלק, שקם, מפעלי המכשירים ועוד. דו"ח ראשון מסוג זה מאז מינויו של מבקר המדינה, יעורר הרבה.

ירח-הרבש בין שותפי הקואליציה מתקרב לגמר. הבקעים הראשונים התגלו השבוע, עלולים להתרחב לכיוונים שונים. הדתיים ומפא"י יסתכסכו מסביב למינויו של סגן שר החינוך, מפא"י ומפ"ם יריבו בקשר למינוי סגן מנהל משרות מפ"ם במשרד החקלאות, ואילו המאבק הראשון עם אחדות העבודה יפתח בקשר לסמכויותיו של שר הפנים, ישראל בריהודה האחדותי.

זעזוע קשה יעבור על משרד הפנים עת יורחקו ממנו כמה מבני חסותו והדתיים של משה שפירא, המהווים רוב בין עובדי המשרד. כתוצאה מכניסתו של שר אחדות העבודה יעזבו את המשרד הממונה על מחוז ירושלים, יעקב שרייבאום, שיעבור למחלקת העליה (הדתית) של הסוכנות היהודית; מנהל האגף למידעם ותושבים מאיר שוחסמן, שיעבור למשרד הדתות; ומנהל האגף לשלטון עצמי שלום שכנא רוסנברג, שיעבור לפרקטיקה פרטית כעורך דין.

ממשלת ישראל לא התייאשה מלמשוך את המרשע טיטו לתפקיד של מתווך במרחב. אליהו ששון, שגריר ישראל ברומא ומוריס פישר, חברו באג'רה, יצאו לשיחות עם המרשל עד עתה לא התאמונו השמועות כי המרשל מוכן להיכנס למיסה החולה.

הסיכויים לקשירת יחסים דיפלומטיים בין ישראל וספרד הפרנקואית התמעטו. השיחות המוקדמות שהתנהלו בכיוון זה באחת מבירות אירופה נכשלו, מאחר שספרד רוצה להשתלב עם המחנה הערבי.

היחסים בין ישראל וגרמניה המזרחית יתמעטו. בעת השיחות בין נציגי ממשלת פאנג'וב ומצריים, שהתנהלו בקאהיר בראשית חודש נובמבר, דרשו המצרים כי מזרח גרמניה ושאר הדמוקרטיות העממיות יצטרפו לחרם הערבי על ישראל, אף שהגרמנים לא נכנעו לדרישה זו, החליטו בכל זאת להגביל את כמות הצירוף הנשלח לישראל. בדרך כלל יתהדקו היחסים בין ארצות ערב והדמוקרטיות העממיות, יגיעו לשיאם עם כינוס ועידה של נציגי משרדי החוץ של ברית המועצות, צ'כוסלובקיה ופולין בקאהיר בפברואר הבא. הדבר נקבע במשא ומתן שנוהל ביניהם על ידי ממשלת הנשק המצרית.

רבנים ישראלים לא יבקרו בקרוב בברית המועצות. משלחת של רבנים אמריקאים, שעמדה לבקר אצל 21 משרדי הברבנות בברית המועצות היתה צריכה לקבל היתר יציאה לפני חודש, לעודד ביקור דומה של רבנים מישראל, אולם הדבר נדחה לזמן בלתי מוגבל על ידי הממשלה הסובייטית כתוצאה מן העיסוק עם מצריים.

ישראל תתפוס מקום נכבד במערכת הבחירות דנשי-אות באמריקה, בתחילת בקרוב. נגד תכנית דאלס, הממליצה על צמצום גבולות ישראל והחזרת חלק מן הפל"ס, תפרסם המפלגה הדמוקרטית תכנית נגדית, שחברה בידי מושל ניו יורק אברל הארימן, תהיה נוחה יותר לישראלי.

הפרשן האמריקאי הנודע סקולוסקי, הקרוב למק'ארת'ר, יביי כי עניין ישראל ישפיע על הבחירות באופן מכריע במדינות ניו יורק, פנסילבניה, אילינוי וקאליפורניה, בהן מהווים הבוחרים היהודיים אחוז גדול.

ייתכן שמפא"י תוציא ע'תון יומי באירוש, שיתחרה עם העתון היומי לעצטע נייטס האנטי-מפא"י, שהצליח מאד. הדבר הפך לאקסואלי אחרי סגירת צהרון מפא"י, הדור.

משבר חריף צפוי לתע-שיות היהודים. ענף זה, אחד ה'מקורות החשובים להכנסת מטבע זר, נתון בלחץ סוחר'יהלומים הבינלאומיים ה'מצמצמים את הספקת חמר'יהלום לישראל, עשה שהפעלים מאיימים בסכ'סוך חריף בענייני השכר.

החלטה על שיתוף הון פר-טי במפעלי התעשייה של הה-תדרות, תתקבל על ידי הרוב המפא"י בוועידת הסתדרות הקרובה. בן גוריון, שישא בוועידה נאום מדיני מקיף, יעורר חיכוך קשה בשאלות פוליטיות.

מאבק חריף יפרוץ בין לשכות העבודה ובין הממשלה, אחרי העליה הגדולה במספר המובטלים בשבועות האחרונים. מרכז הלשכות פועל להאבטלה תלך ותגבר בחודשים הקרובים.

גם השנה לא תיעשה פעולה רצינית לחיסול המעברות. 50 אלף תושבי המעברות ימשיכו לשבת באוהליהם, יצטרפו לחכות לבחירות הבאות.

העם

מעוז צור

מעוז צור ישועתי... בליל שבת זה, כאשר יבער נר ראשון של חנוכה לי צלילי מנגינה ישנה זו, תהיה לבני ישראל הזמנות מצויינת לזכור את הלך הפוליטי הנשכח של תקופה הדומה בצורה חותכת למאבק הנוכחי של ישראל.

החשמונאים לא הסתפקו באוריינטציה של מעוז צור הישועה, בורא העולם. הם גם לא היו רק לוחמים טובים. כשיצאו למלחמתם הארוכה, הצטיינו בעיקר כמדינאים מחוננים, שהחליטו להשתמש בכל הקלפים, לא להש'תעבד אף לאחד מהם.

הם ניצלו את הניגודים בין בית סילאוקוס בצפון לבין ממלכת תלמי במצרים, שלחו זרוע ארוכה גם לכוח הרומאי העולה במר'חקים. ספרי המכבים אינם מזכירים את המושג "איהודות", אולם החשמונאים היו ממציאיו בישראל. היה זה סוד הצלחם לשמור על הפרי שנטע בדם הלוחמים.

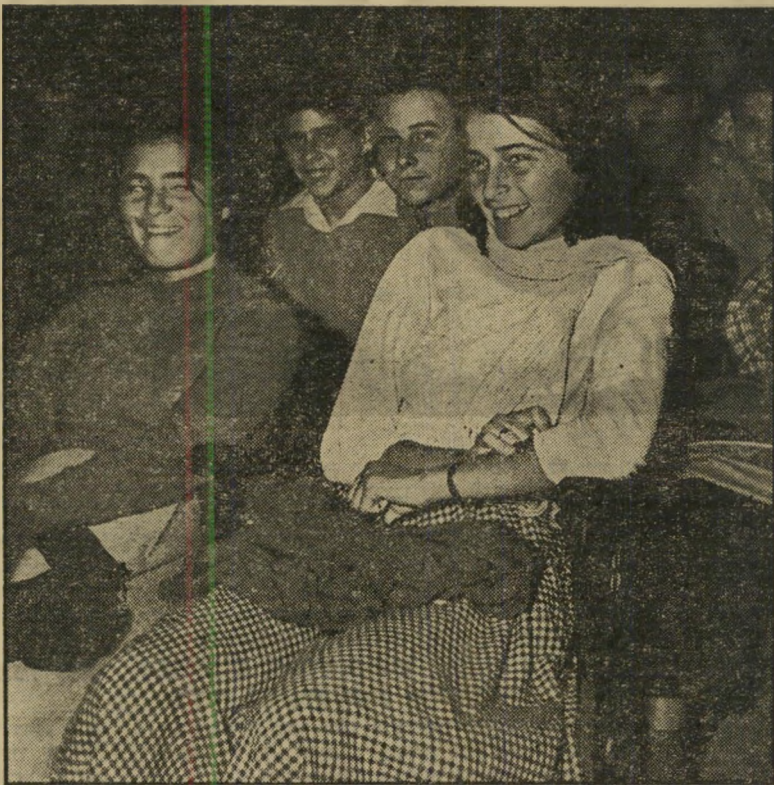
מדיניות של עם אינה מרחפת באויר. היא מעורה בנוף הגיאוגרפי של הארץ, שאינו משתנה לעולם. אורחי ישראל ייטיבו לזכור זאת בהסתכלם במראה המלבב של הנרות הדולקים.

האום

שכונת טובה

כאשר תפס יהודי נמוך קומה ומשופם בשם משה שרת בפעם הראשונה את המקום המיועד לישראל בעצרת האומות המאוחדות, היה רק פרט אחד שהעיב על שמחת הרגע ההיסטורי: חברי העצרת יושבים לפי סדר האלף-בית הלטיני. ישראל יושבת בין עיראק ולבנון, שני אויבים בנפש.

בשבועות הקרובים ישתנה מצבה של יש'

חברות תנועות נוער בתל אביב

הסכנה: יציאה לתרבות טובה

ראל באום לרעה. שתי חברות ערביות חדשות — ירדן ולוב — ייכנסו לאום יחד עם המדינות (5 קומוניסטיות, 13 מערביות) שעל צירופן הוסכם בין הגושים. לקולות הגוש האסיאתי האנטי-ישראלי ית'חספו גם קולותיהם של נפאל, קמבודיה, לאוס, וייתכן גם ספרד.

אולם מעז יצא לפחות מתוך אחד: שכנר תהי של ישראל יתחלפו. אבא אבן יוכל, לי הבא, להחליף חיובים עם שכנו מימין (איר'לנד) ושכנו משמאל (איטליה), מבלי להיתקל במצח הנחושה של ערבי עיין.

נוער

האיב הפנימי

רשימות החללים שפורסמו בחודשים האחרונים, אחרי כל קרב על הגבול, שמו דגש אכזרי על פרט בולס: אחוז ניכר של הלוחמים ששילמו בחייהם היו בני המשקים וההכשרות של ההתישבות העובדת. תנועות הנוער שהן לשכות הגיוס של המחנה החלוצי, נדרשו רשמית לקבל על עצמם תפקידים נוספים נוכח מצב החירום של המדינה. לצורך זה היה עליהם להתגבר על מכשול אחד: יחס המדינה.

התלונן השבוע מדריך נוער, ליד המיקרו'פון של בית העם התל-אביבי, לפני קהל גדול (ורועש) של חברי תנועות הנוער החלוציות: "כל אורח המסיר בארץ מובל קודם כל למשקי ההתישבות. נואמים לו על הערך הגדול של התנועה החלוצית. אבל כשהאורח חוזר לחוף לארץ משתתקים כל הנואמים ו'ממשיכים לדכא את התנועה החלוצית כמו קודם!"

קאריירה קפה וקולנוע. האסיפה ה'תל-אביבית היתה הקדמה למסע מלחמה נגד אחד ממקורות הרעה, המסכנים את חינוך הדור הצעיר בארץ: בית הספר התיכוני. כי רוב המנהלים רואים בתנועות הנוער אויב בנפש, שיש להקים נגדו חומות גבוהות מ'סביב לבית הספר, למנוע את יציאת התלמי'דים לתרבות טובה.

כל תנועות הנוער החלוציות בתל-אביב ב'יחד הצליחו לגייס רק כ-15 אחוז של ה'תלמידים, מנהלות קרב נואש וחסר-הצלחה נגד הפיתוי המשוכל של קאריירה, קפה ו'קולנוע, כאשר נוסף לכך גם החרם הרשמי של רוב בתי הספר, נראה הקרב חסר-תקווה.

בהתעצות של מדריכי התנועות, שהיתה מעין מועצה קרבית לפני המלחמה, סוכ'מו הדרישות: מתן רשות כניסה חופשית לשליחי התנועות לנהל תעמולה בבית הספר כינוס התלמידים הבלתי-מאורגנים לשיחות על בעיות המדינה בשיתוף עם המדריכים, התיעצות קבועה בין המדריכים והמורים.

היתה רק תנועה אחת שתביעות אלה לא מצאו חן בעיניה. היא החרימה את האסי'פה, שלחה ברגע האחרון נציג לתקוע יחד בגלגלי המסע. היתה לכך סיבה הגיונית מאד: תנועת הצופים זכתה לעמדת מינוס'ר לין בבתי הספר, הפכה לתנועה-מטעם, מת'גדות בהחלט שזכויות דומות יינתנו גם ל'תנועות אחרות.

"מה רוצה בית הספר?" שאל בועם יו'סף חרמון, נער בן 15 שתותם ראשון ו'מטופח של שפם קיש את שפתו העליונה. לשוא חיכה לתשובה של מנהלי בתי הספר. שרק שניים מהם טרחו להופיע באסיפה. כי שום מתנן ישראלי אינו יודע, בשנה ה'שמינית של המדינה, מה בדיוק רוצה בית'הספר הישראלי.

עתונות

מותו של עתונפל

הוא מת מוות טבעי, אף כי חי חיים מלא כותבים. הגסיסה התחילה ימים מעטים לפני הלידה, ומאו הוורקו לעורקיו וריקות הנהג'מלאכותית. היו שאמרו עליו "לא שווה פרו'טה". אולם היתה זאת טעות מרה. הוא עלה למעלה ממליון לירות במזומנים, נוסף על לירות בלתי-ספורות של חברי-מפלגה בעלי מקומות עבודה, שקנו בצורה יקרה זו את הנייר לעטיפת הכריכים לארוחת הבוקר, ורבבות דולארים לאומיים ופרטיים שהוקדשו לרכישת בית-דפוס גדול מיוחד באמריקה.

בעצם, לא היה שום צורך בהדור מראשי'תו. למפא"י היו גם קודם לכן די בטאונים שאיש לא קראם. אולם בכמה ממנהיגי המפ'לגה בער (ובוער עד היום) רגשי-נחיתות חריף נוכח העובדה שמפלגה כה עשירה, חשובה ומכובדת היתה חסרה בטאון יומי משלה. אולם חסכני-נחיתות אינו בסיס איתן לעריכת עתון, וגם אינו יכול למשוך כוחות מקצועיים בעלי כבוד עצמי.

גליון 2141 הצליח. הקמת העתון, ב'סוף מלחמת העצמאות, נבעה מיוזמתו האי'שית של דוד בן-גוריון, שלא היה מרוצה ממידת ההשפעה של משה שרת במערכת דבר, ששרת עצמו נמנה עם חותיקיה. העורך הראשון, אליעזר ליכנה, שאסף מסביבו מע'רכת של רביזיוניסטים מתמפאים, רצה שה'המשך בעמוד 6

• דבר, אף הוא בטאון מפא"י מובהק,

כל העם צבא - - - מלבדם!

מאת שלום כהן

הרשימה השחורה מועילה ל- קרן מגן?

הנה כמה מספרים כתשובה: לפני שלושה שבועות נכלל ברשימה זו שמו של הקבלן שמעון דיסקין, שהסתפק בתרומה מגוחכת של 2000 ל"י במומנים. הפירסום עורר תדהמה רבה בין כל מי שידוע מה היקף עסקיו ורווחיו של דיסקין. הוא גם פעל כדקירת דורבנות על איש העסקים הגדול. כדי לנקות את שמו הנזוץ השבוע ותרום תרומה שניה, מתאימה יותר ליכולתו: דירה השתה 22 אלף ל"י.

לא היה זה מקרה בודד. עשרות אנשים אחרים שמעו כי חוקרי העולם הזה חוקרים אותם בגור הרשימה השחורה. עוד באותו יום שלחו אנשים אלה את תרומותיהם לקרן המגן, כדי שלא ייכללו ברשימה. אחרים הוסיפו לתרומות הקטנות שתורמו תחילה סכומים שיהלמו את יכולתם האמיתית. לפי הערכה בטוחה מצטברות תרומות אלו לחצי מיליון ל"י — שלא היו נתרמות לעולם.

שרגא ליכטנפלד: עיסקה ציבית

קרן המגן קמה במקרה שמישהו כבר שכת, בגלל עיסקת הנשק בין מצרים ו- ציכסלובקיה. אבל היו זמנים בהם היתה ממלכת ישראל אורחת רצויה בפראג לא פחות, ואולי יותר, מגאמל עבד אל-נאצר.

באותם הימים היה פריץ, המכונה שרגא ליכטנפלד סוחר זעיר לצורכי כתביה וציוד משרדי בתל-אביב. אולם כאשר הגיעה השעה הגורלית השליך ליכטנפלד באבירות ה- צידה את כל עסקיו הפרטיים. כליד ברטי סלאבה ודובר ציבית שוטפת, נבחר ליכטנפלד כחבר משלחת הקניות של משרד-הבטחון ויצא לציבית פעמים מספר.

מובן, שבגלל שליחויות חיוניות אלה, לא התסנה ליכטנפלד בן ה-31 לשרת בצבא, כפי שעשו בני גילו הפשוטים. לצורך זה היו מספיק צעירים בארץ, שלא היו להם קשרים מסחריים עם ציבית או עם משרד-הבטחון. חוץ מזה, צריך לזכור כי כל רובה ציבית חדש שנמסר לידי הלוחם העברי, כל כדור ציבית שסייע למיגור הפולשים היה בהם חלק גם לשרגא ליכטנפלד: הוא היה האיש שקנה את הנשק ולפסים הצבאיים הראשונים את רי אלפיים שנה.

כאות תודה על שירות חשוב זה, אין ה- צבא מטריד כיום את מר ליכטנפלד, בעל ה- המפעל הרעננה והפנים המלאים, בדרישות המקובלות לגבי אורחים פשוטים לשרת חור- דש, או יותר, במילואים. יתכן שאין משרד- דים אותו משום שעד היום ממלא מר ליכטנפלד פלד שירותים לאומיים צנועים: הוא משמש סוכן-קניות של כמה וכמה משרדים ממשל- תיים, אשר העיקרי ביניהם הוא המדפיס ה- ממשלתי.

משם מפתיע הוא כי אדם המסור בצורה זו לענייני המולדת, הספיק בכל זאת לדאוג מעט גם לעצמו. הפקיד הועיר מלפני 10 שנים הצליח, משך תקופה קצרה זו, לצבור לעצמו משהו מן השפע שחילק אלוהים לבניו. ב- 1952, למשל, הסתכס רכוש של חברת שר- גא בע"מ, שהוא עומד בראשה, ב-50 אלף ל"י במומנים ובנכסים.

אמנם, באותה שנה עצמה, הגיש מר ליכ- טנפלד תיאור אחר בהחלט של מצבו ל- שלטונות מטה-הכנסה. הוא הצהיר כי אי- ני משתכר יותר מ-182 ל"י, ו-197 פרוטות לחודש. הפלא הוא שבהכנסה זועמה זאת הצ-

ליח ליכטנפלד בכל זאת לרכוש ולהחזיק מכר- גית אולדסמוביל מפוארת חדישה, שהוצאות החזקתה בלבד מגיעות ל-100 ל"י לחודש.

המכונות גם לא היתה אמצעי התחבורה היקר היחיד של יהודי יקר זה. מאז נסע לראשונה בשליחות משרד הבטחון לציבית הפך הדבר להרגל: מדי שנה נוסע מר ליכטנפלד שלוש-ארבע פעמים לחוץ-לארץ להרגל עסקי ותענוגותי.

כאן מן הראוי להבהיר כי התעשרותו של ליכטנפלד לא בוצעה בדרכים בלתי-חוקיות. אדרבא, בתקופת הפיקוח והקיצוץ ניהל תמיד את עסקיו באמצעות רשיונות יבוא, אותם קיבל משום מה בכמות הרבה יותר גדולה מסוחרים אחרים באותו ענף. היו כאלה ש-

ישלם בעתיד הקרוב עוד 800 ל"י. בלי נדר. לתשומת-לב פקיד היישוב של קרן-המגן.

הסוחרים: לא עסקים

א ותה שאלה ביחס לגובה התרומה ש- נקבעה עלידי התאחדות הסוחרים הופ- נתה גם לדובר ההתאחדות: על פי מה נק- בעת תרומתו של סוחר?

„באותה צורה שהממשלה קובעת את גובה מס ההכנסה“, היתה התשובה. „בענף ה- מכולת, למשל, קובעים לפי מספר הצרכנים הרשומים. בענפים אחרים, לפי מס העסקים העירוניים.“

ההתאחדות מסרה את הטיפול בקביעת

הרשימה השחורה העולם הזה

„אנו זקוקים למאמץ שקשה לתאר

עדין. אך אם נהיה מוכנים

להקריב את הכל. נוכל לעמוד

בסכנה.“ כך אמר השבוע רב-אלוף

יעקב דורי. יושב-ראש הוועדה

הציבורית למען קרן המגן. אולם

אילי ההון. ספסרי כל המחנות.

חשבו שהדבר חל על אחרים.

גובה התרומות ליד ועדות הענפים המסח- ריים השונים. אולם גם את הסכומים האלה קשה לגבות.

לדברי אפרים גוזמן, מזכיר ההתאחדות: „בלהט ההתלהבות הראשונה, היו כאלה שמיהרו ותורמו, או התחייבו לתרום. עכשיו פנה ההתלהבות: יש עניין של מימון העס- קים השוטפים, מציאת אשראי, קבלת כסף מזומן...“

כאנשי עסקים טובים, דואגים הסוחרים כי עסקיהם לא ימותו. והמדינה אינה עסקם.

„החופר“: הירד השנייה

מל גמלי / חבר אחת לי / ביופיוף. כך היו שרים בימים הטובים והרחו- קים חברי הקואופרטיב החופר בשעה שהיו

טוענים את השיירות ביופיוף מהירקון לבני ייני תל-אביב. אלא שמלבד שירה, היתה גם פרוזה: העגלונים שהתאגדו לקואופרטיב הבינו כי בניין הארץ קודם לכל ועשו כל ש- ביכולתם בשטח זה. ויכולתם לא היתה מעטה. הם רכשו מחפרים, דחפורים, מכונות, מכ- שים, קומפרסורים וסתם טרקטוריענק. לי טיפול בכל משק המכונות האדיר הזה הקימו גם בית-מלאכה משלהם ונוסף על כך מוסך משיכול.

בתל-אביב כמעט לכל בית יש מרתף. מס- פר קומות הבניין מובל על-ידי העירייה, ולכן כדאי להוסיף מרתף, שישמש כחנות, כבית-מלאכה ולפעמים כקולנוע. מלבד זה, דורש החוק כי כל בית הנבנה יכול לקבל נגד הפצאות.

ומי חופר מרתפים? כמובן, החופר.

על שטח זה יש להם מוגנופול כמעט מוחלט. אך פעולתם חדרה לעומק גדול עוד יותר. אמנם סולל בונה וחריש נחשבים לעסקים גדולים מהם גם כיום. אולם בעוד שני אלה עוסקים בעקר במפעלי פיתוח רחוקים, מקיי- מים אנשי החופר כלשונו את השיר החלוצי העתיק: מי יבנה בית בתל-אביב? / אנת- נו החלוצים נבנה בתל-אביב.

והם בנו וניבנו. 23 חברי הקואופרטיב, ש- ובינתיים מעסיקים כבר שבעה מיניניים של פועלים שכירים, גרים כולם בדירות לוקסוס ובחוליות מפוארות (שיסודותיהם נחסרו בדרך כלל על-ידי החופר). המנהל הכללי, נתן פו- מרניץ, מנהל את העסקים מעל גלגלי שברולט דה-לוקס. מודל 1956, העוצר את נשימת ה- רואה אותו. אך לאמיתו של דבר, השברולט הוא אחת המכונות הקטנות והבלתי-רשבות שברשות אנשי החופר.

בעד עבודת מחפר אחד, למשל, משלמים 500 ל"י ליום. לשם השוואה: שני הטרק- טוריסטים הנוהגים בו משתכרים 25 ל"י ליום. לא כל הפרש הוא ריווח נקי.

אך למרות ההתעשרות הפנטסטית של מר- ביילי היופיוף שצברו חצי מיליון ל"י, רשר- מים הם עדיין כחברי ההסתדרות, על-כן שר- ררת בהחופר אחירה של שויון גמור בין פועל למעביד.

כאשר פועל נראה בעיני מנהל המוסך כי אשם בתקלה כלשהי, מיד הוא מחרף ומג- דף אותו במלים הגסות ביותר, באורח חב- רי אמיתי: „אתה ארטיסט!“ „פושע!“ ו- כיוצא באלה. וגם בעניין קרן-המגן החליטה הנהלת החופר שלא להפלות בין פועל ל- תבר-הקואופרטיב. הכל תורמים.

הפועלים עצמם — כ-70 ובמספר — החלי- טו לתרום שני ימי עבודה כל אחד, המצר- פים לסכום כולל של כ-1500 ל"י. הקואופר- טיב, מצידו, הסכים בנידבות להשלים את התרומה ל-4000 ל"י, כלומר — לא הרבה יר- תר ממאה ל"י לכל אחד ממובילי היופיוף ש- הפכו לבעל-הון עצום.

אולם מה שנתנו ביד אחת, נראה כנראה מופרז מדי והם ביקשו לקחתו ביד שניה, כך על כל פנים מסתבר מהסיפור הבא:

בסתיו 1950 קנה החופר מכונות נוספת לצי- שלו — טנדר שבאי משומש. למכונות היה מול ביש בגלל טיפול רשלני ושימוש מופ- רו בגרירת מיכלית דלק למקומות העבודה של הטרקטורים, נשברו חלקים רבים במנוע, הוא תוקן כמה פעמים, המשיך איכשהו לשאת בעול שנים על שנים. לבסוף החליט הקואר- פרטיב עצמו כי המכונות זקוקה לחידוש נעורים: ניקנה מנוע חדש.

אולם זמן קצר לפני שהמנוע הוחלף, ב- תחילת חודש זה, גייס הצבא,

את שבר-המכונות. לא הראתה פטריטיות מופרזת: לאחר שי- מוש של שעות ספורות סירבה לזוז. המכר- גית הוחזרה לרשות בעליה.

כאן הקים פיבל פדרמן, איש-עבודה נאמן הקורא את ספרי סטנדהל ורומאן רולאן, ו- הממלא תפקיד אחראי בהנהלת הקואופרטיב, צעקה גדולה ומהה. הוא דרש שהצבא אשר הרס בין רגע את המכונות ישקמה מחדש על- ידי תחלת המנוע או, לכל הפחות, ביצוע תי- קון כללי (אוברהול) על חשבונו. „הצבא הרס, הצבא יתקן“, תבע פדרמן. ובאמת, לשם מה יש קרן-מגן?

כל תותח אנטי-טנקי נוסף מרחיק את בני הסכנה

הכנס תרומתך מיד לסניף הדאר. בנק או לועד שלייד המועצה המקומית.

המקום הוקצה על-ידי מנהלת „העולם הזה“

המשך מעמוד 4

עתון יהיה רציני. אולם עצמאותו הרעיונית של ליכנה, שמאוחר יותר פוצצה את שערוריית התיבה על ראשו, גרמה להרחקתו מה-הירה אתו נעלמה השאיפה האחרונה של העתון להגינות.

מאז הפך העתון לפלג גם לעתונות. שקריו היו כה שקופים עד שאיש לא התייחס אליהם ברצינות, פרט לשלושה מקרים בהם נתבע הדור לדין, הפסיד או שילם פיצויים מחוץ לכתלי בית המשפט.

השבוע, כעבור ארבעה עורכים ** 21401 גליונות שאף אחד מהם לא הוסיף כבוד לאות העברית, עשה הדור את שירותו הראשון לשם הטוב ולשמה הטוב של מפא"י: הוא שבק חיים לכל חי.

הממשל הצבאי

חטא ועושו

למי דרוש הממשל הצבאי?

"למפא"י!" ענה השבוע ח"כ מק"י אמיל באותו מעמד.

"לאף אחד!" סבר ח"כ מפ"ם יוסף חמים באותו מעמד.

על כן היו שני הח"כים הערביים, היושבים כמי שני עברי הגדר הממשלתית, מאוחדים בדרישתם לביטול הממשל הצבאי. הסביר

אסיר זאד

מכות, מכות, מכות

חביבי: הממשל רק עוזר למפא"י להשתלט על המיעוט הערבי, מרחיק את סיכויי השלום עם מדינות ערב.

— חמים הביא דוגמאות מעשיות להצדקת דרישתו: מושל צבאי שסירב להרשות לישיבים וילדים ערביים בכפרי המושלש לעזוב את כפרם לשם קבלת טיפול רפואי בחדרה, ואילו קצין אחר החתים, לדבריו, סימנים בברזל מלובן על גופו של חושב ערבי.

הבטחה לזכר. תביעות הח"כים היו מופנות לדור בן גוריון, שר הבטחה, שהסכים בשעתו לתנאי שותפותי השמאליים בקר אליציה לביטול או צימצום היקף הממשל הצבאי בשטחים מסוימים.

הוא נראה מופתע מן הגילויים. "אני מבין טיח לבית זה", הכריז, "כי אם קרו הדברים הללו, יבוא האשם על עושו המגיע לו". בזה נסתיים התיכוח בכנסת. חמים יטל את הצעתו לסדר היום, הצעת מק"י נדחתה ברוב גדול.

מכות בטבריה

פחות מ-200 קילומטר מאלם התיכוחים (ראה לעיל), על אחת מפסגות הכרמל, ארץ צעיר ערבי משופם את חפציו, עזב את בית סוהר דמון. הוא נכנס אליו לפני כחודש, על פי צו המושל הצבאי בגליל.

שמו: תופיק אמין זאד, בן 26, יליד נצרת.

מקצועו: פקיד, חבר מועצת עיריית נצרת מטעם מק"י.

אשמתו: נאום חריף נגד מס הגולגולות

שייך רשמית להסתדרות העובדים הכללית. ** ביניהם: אגודת עובדי חיים שורר.

(20 ל"י לשנה) שהוטל על ערביי אזור

הממשל הצבאי. זאד לא ידע דבר על התיכוח בכנסת. הוא מיהר למערכות העיתונים בתל-אביב, הוסיף כמה פרטים אישיים לאלה שהושמעו על-ידי חמים.

סמרטוט ודלי. את המכות הראשונות קיבלתי למחרת הבנסתי לתחנת המשטרה בטבריה, סיפר הוא. "השוטר יעקב, שמספרו האישי הוא 14227 והשוטר גרשון, מספר 6363, נתנו לי דלי וסמרטוט, ציוד עלי לנקות את המסדרון ואת בתי השימוש".

זאד סירב, טען כי בהיותו אסיר פוליטי אין הוא מחויב לנקות יותר מאשר את תאו הוא. "הם דחפו אותי לכיוון בית השימוש. נאחזתי בסורגים ולא הרפיתי. הם היכו אותי. השבתי להם. אבל נגד שניים לא יכולתי לעשות מאומה. התעלפתי, כשבגדי קרוי עים וגופי זב דם".

משפט ועוד משפט. זאד הוסע לימנה המשטרה, הואשם בתקיפת שוטרים. שם נחקר על-ידי הקצין ברגמן. "הוא צעק עלי, שאל אותי מדוע קראתי: בון למדינת ישראל! יחי גמאל עבד אל-נאסר!"

כיצד הגיב האסיר? "צחקתי. הרי המפלגה הקומוניסטית נדרסה על-ידי המצרים בשעת הכיבוש יותר מכל גוף ערבי אחר. הם שלחו את מנהיגיו למחנות מעצר ורק עם נצחון צה"ל שוחררו. כיצד אקרא קריאות היד לעבד אל-נאסר?"

זאד הוחזר לתאו, קיבל, לדבריו, תוספות הגונות למכות הראשונות. "כל זה לא היה קורה לולא הממשל הצבאי, המאפשר שליח הוכחות הראשוניות ביותר מן האזרח. מטבריה הועבר לביטחוןהסוהר על הכרמל.

עתה מצפה חבר העיריה למשפט בו יואשם בהכאת שוטרים. הוא מצפה גם למשפט נוסף: תלונתו נגד השוטרים שהיכו אותו.

ים

האכונה זקוקה לדלק

מרוץ 2 היתה ספינה חנית, שעננה בים סוף ליד אי בודד. הצוות עסק בדיקת רב החובל עישן בשלוחה עילאית את מקטרתו, הסביר למפקח-האניה מטעם חברת שוהם, ששכרה את האניה להפלגה אחת: "המכר נות לא טועלות בסדר, אין לנו די דלק!"

המפקח רתח. כל יום נוסף של שהייה עלה לחברת שוהם הון, אולם אי-אפשר היה לסתור את דברי הקברניט. חשבונות הדלק לא היו בסדר, ובידי הבעלים היוננים היתה אמתלה בלתי-מוגבלת לרמות את החברה הישראלית.

הכל אוהבים את רוסו. הוא לא התכוון לפילוסוף הצרפתי הידוע, בעל אותו שם, אלא לפקיד של חברת שוהם, שעסק בתפקיד גשמי יותר. אהרון רוסו היה מומחה לענייני דלק. עוד לפני שעזב את עבודתו בחברת הויקוק החיסאית קנה לעצמו שם בשטח זה. הוא היה ידוע גם כאדם הידוע לשמור יחסים רעים.

יחסים-חברות זו הגיעו לשיאים גאלצים. כשהיה צורך לרכך את המים בדודי הקיטור, כדי שלא יפגעו דפנות הדודים בתמיסת וחומצות, נזכר רוסו בידי חתיק מבתי-הדוד, קוק, שעבר שם ככימאי ממדרגה ראשונה, פתח אחרי-כך מכון עצמאי לרכיבון מים. הידיו זכה בכל ההזמנות.

במרוצת הימים נדמה למנהלי שוהם כי ידידיו של רוסו מרובים מדי, ושלא תמיד יפיקו כוונת תה את הדלק התייד ליחסים הידידותיים. כמויות הדלק שסופקו לאגניות שוהם נפלו מן הכמויות שהוצהר עליהן, חביות-הדלק הריקות נעלמו או נשכחו. מפך חי המכס, שהיו צריכים לבדוק את כמות הדלק המוצאת, לא בדקו אותה או אישרו כמות כוזבת. כולם אהבו את רוסו.

האיש שקנה מעצמו. משומנת כראוי החלה המכונית של חברת שוהם מטפלת בענייני המזורים של המומחה רוסו. חיש מהר גילתה פרט מזור: רוסו היה שותף ב-חברה שקנתה את הדלק מחברות-הדלק, מכרה אותו לחברת שוהם. כך הפך פקיד שוהם למתחם עצמאי, שגבה למעשה אחוזים על הכמויות העצומות שהוא עצמו קנה אותם מעצמו למען ספינות הצי הישראלי. ההפסד לחברה ולציבור: אלפים רבים של לירות.

האשמות אלה היו חומר-דלק מספיק לטריטוריה המומחה לדלק. אך דמה שלא היה מספיק להניע את גלגלי המשפט, וכי רוסו שותפו ועוזריו לא ייתבעו לדין.

מי מבני נהרג? שאלה ירדנה ליכנסו שטיין את הקצין שבא להודיע לה שקרה לה אסון. כי לירדנה היו ארבעה ילדים, מהם שניים קצינים בצה"ל, ושניהם במקום בו אפשר להיהרג.

משפחת הפועל ליכנסו שטיין ברמת-יצחק, משפחה פשוטה מבני העליה הראשונה, ש-ליוותה השבוע את בנה למנוחות, פגשה ליד הקבר במשפחת רודבסקי, אף היא משפחה פשוטה. שתי המשפחות היו אוסייניות להווי של ארץ בה מתגוררים בני פשוט-העם לכל החפידים המסוכנים, וביניהם הטייס מקצוע השמור בארצות אחרות לבני המעמדות המיוחסים — מעמדות שבניהם בארץ מעדיפים, כנראה, עיסוקים פחות נוצרים.

המלפון צילץ

איש הקרקע באחד מבסיסי חיל-האוויר הגיף את הדגל המשובץ אדום-צהוב ל-אות כי המסלול פנוי. פנה תפנית חדה לעבר פס האספלט, זינק והתרומם בשריקה אל על. הנערה במדים הכחולים נוספה עוד דקה לעבר שנעלם בשמים אפורים עמוסי עננים, מיהרה לחפש מחסה מגשם טורדני. רק שלא יקרה להם שום דבר במגו אויר מטונף זה! הפליט איש הקרקע.

הלו סרגל, כאן סרגל אחד, הודע עוצמת אותותי. עבור. נשמע הקול במשכיר-הקשר בבסיס.

הלו סרגל אחד, כאן סרגל, אני שומע

בהכשרה. יוסף רודבסקי, בגיל 15, חבר בהכשרה של הנוער בגבעתיים.

מי מבני נהרג?

אותך חלש מאוד. דבר לתוך המכשיר. דבר לתוך המכשיר. עבור.

שום מענה לא בא. האלחוטאי ניסה להתקשר שוב כעבור כמה דקות. גם הפעם לא קיבל תשובה. "מזג האוויר המטונף הזה, מי יודע מה קרה?" עברו כמה דקות נוספות. הטלפון צילץ. מטוס נראה צונח לפני רגעים ספורים.

באולם הפיקוח התנוססה כתובת גיר על לוח שחור: טיסת אמונים מס. א. מדרוך: שמואל ליכנסו שטיין. הניח: יוסף רודבסקי.

מישהוא ניגש ללוח. מטלית רטובה מחקה את הכתובת.

סבתא בכתה

בשכונת גרין שברמת-יצחק יושבה משפחת ליכנסו שטיין בביתה — בית בן קומה אחת, מוקף גדר שיחים ירוקה, ששלט "דגים" התנוסס בחזיתו. בכניסה לחנות הדגים הקטנה הודבק פתק: "היום אין דגים".

בליל שבת התכנסו בחדר המרוהט בפשטות ידידים ושכנים להתפלל את תפילת הערבית. האם, ירדנה, רכנה על שלושת בניה הנותרים כאילו חפצה לגונן עליהם מפני משהו מיס-תורי. מולה ישב מכונס בכורסתו האב, טי פוס מובקק של איש-אדמה שבהירות-שמש מכסות את גופו, נעץ מבטו בנקודה אחת ברצפה.

היחידה שבכתה היתה סבתא קרינאל, בת זכרון-יעקב, שלא יכלה לשכוח כיצד הופיע שמוליק נכדה במטוס מעל ביתה, יום אחד בלבד לפני האסון.

האם זיכרונה באלבומים שמוסי תמונות, סידרה מזכרות בארון הווכחית. "הוא היה כאן לפני שבוע", היא נזכרה וניגבה גביע כסף. שמואל קיצלו כפרס בעד מקום ראשון בקליעה למטרה ממטוס קרב.

עמדת לידי הראי והתלבשותי, מילמלה האם. אמא, כמה את נחמדה, אמר לי. נתתי לו סיגימה חדשה עם פסים ירוקים. הוא עמד כאן בכתה, גבוה ובלונדיני, וחייך אלי בעיניים

אזהרה! כך הבטיח יוסף לאמו, שהיתה מלאה דאגה וחזרה לגורל בנה.

אמו של יוסף, טובה, למחרת ההלווייה, לא בכתה, חיבקה את נכדה בן 3 חדשים.

במושבה. שמואל ליכטנשטיין, בשעת ביקור במנחמיה, מקום בו נולד. **האיש השקט.** יוסף רודבסקי, החניך שדמה למדריכו כאח. הוא לא נהג להתפאר במדיו ודרגותיו, העדיף בגדי אזרח. "טיסה זה מקצוע, לא דרגות", אמר.

- שאלה אמו של אחד השייטים

גברת. הוא מבצע מרצונו את הניתוחים ה"מכשירים אותו לקורס.

פנים אל פנים

כך חלפו חמש שנים. שלב אחר שלב טיפסו השניים בסולמותיהם הנפ"רים, הגיעו לדרגת קצונה והשתלמויות ב"מסוסים שונים.

שמואל ראה את עצמו משועבד לחיליה"אחר עד כי שוב לא יכול היה לתאר לעצמו חיים בלי כנפיים. הוא חתם לשירות קבע שאין ממנו מנוסה — שרות עד גיל הפרישה. ליוסף היו חיי הצבא מכבידים. הוא לא אהב להתפאר במדיו ודרגותיו, העדיף תמיד בגדים אורחיים. שאיפתו היתה להמשיך ב"טיס אורחיים. אולם קודם, החליט, עליו להשיג תלם,

וכך נפגשו השניים פנים אל פנים לראשונה. שמואל כמדריך, יוסף כחניך.

הפרידה האחרונה

האסון סיכל שני ימי שמחה במשפחות רודבסקי וליאור.

ביום התאונה מלאו ליוסף 22 שנה. אחיו חיו התכוננו לערוך לו השבת מסיבת-פאר לכבוד המאורע. "כל חיליה"אחיר יבוא!" הבטיח יוסף בעליונות. העוגות והמטעמים שהוכנו עומדים עדיין במטבח. גם התקליטים שהושאלו למסיבה עוד טרם הוחזרו.

שמחתו של שמואל עמדה להתקיים במועד מאוחר יותר. בפסח חשב בן ה-23 לשאת לאשה את רנה, גם היא קצינה בחיליה"אחיר. כל תקופת שירותו חסך כסף לשם רכישת הדירה.

"אינני מאמינה שהוא לא יחזור", נאנחה רנה בהלוויה. "איך יתכן שארגו העץ הזה הוא מולד?"

הקרובים נזכרו בטיסתם האחרונה של השניים. הם או היטו את כנפי המטוס מעל בתי משפחותיהם בפרידת-שלום מסורתית. היתה זו פרידה אחרונה.

אול בעצתו בכל ענין שהוא. ביחוד עזר לנו בלמודים.

למדיו של יוסף, לעומת זאת, לא נקנו בקלות. למרות היותו תלמיד מצטיין בבית הספר העממי. המכשול שעמד בדרכו היה חוסר יכולתו לבטא שיון כהלכה. תמיד היה מסנן סין בין שניו. עד שיום אחד החליט מורהו, בנימין צביאלי, (כיום מנהל המדור להתיי דתי בקול ישראל) ללמדו לבטא את השיון.

במשך שעות תמימות ישב עמו והרים את לשונו בעפרון. גלי הצחוק בהם התקבל יוסף כשדיקלם במסיבת חנוכה. "אני דחליל סומר הגן, לא אנוס ולא איסן", עזרו אף הם לשנות הגיתו. במותו, ידע לבטא שיון גם סין.

דוגמת הדוד

גם שמואל, בן גילו, התלבט אותה שעה בבעיית חמורה: כיצד לעבר את השם ליכטנשטיין? לבסוף, אילץ את כל בני המש"פחה לשנות את שמם לליאור.

בתום הקרבות עמד הנער על סף משבר. הוא הפסיק את לימודיו התיכוניים, הצטרף לדודו מרדכי קרניאל במסחר בתבואות. הוא העריץ את דודו כאב, על כן ניסה בכל מרצו להצליח. רק לפני תקופה קצרה השלים את לימודיו בעזרת ספרים ועמד בבחינות-הבגרות.

התעודה היתה נחוצה לו להתקבל כטייס.

כנפי התכנית

ש"י וב מפגיש הגורל העיזור את הנערים. באותה שנה עצמה מתנדבים השניים בטרם גיל הגיוס לחיליה"אחיר. שניהם עברו בפרך לעבור את הקורס: כנפי התכלת לא הוגשו להם על מגש של כסף.

יוסף היה נאלץ להשתלם במקצועות ריאליים כדי להגיע לרמה הדרושה. שמואל נסל בבדיקה הרפואית בגלל שקדיו שלא הוצ"או עדיין. שנה שלמה הסתפק בתפקידים של אפסנאי ופקח-טיס. אך משיכת האוויר מת-

כחולות: היא הולמת אותי, אמר על הפרימה.

ידעתי! ידעתי!

שני קידומטרים משב, בכפר שהפך לאחרונה לקרית אנו, ישבה אם שניה. טובה רודבסקי נסעה לבית בנותיה הנשואות בהגיע הבשורה. היא התקשתה להעלות זכרונות ילדות: "הפצע טרי. קשה לסדר את המחשבות", הסבירה.

גם היא לא בכתה. היא חיבקה את נכדה, תינוק בן שלושה חודשים, לא יכלה לסלוח לעצמה על שנתנה ליוסף בנה להתגייס לחיליה"אחיר: "מיום ששמעתי כי קיבלוהו לקורס הטיס, ידעתי שפעם יקרה לו משהו. ידעתי". מאותו יום נוקקה היא לטיפול רפואי.

הקשר הנסתר

המשפחות השכולות לא ידעו זאת. אולם אחרי מלחמת תש"ח נאלצו לעזוב את משקם ולחפש מחיה בעיר.

משפחתו של יוסף רודבסקי העתיקה אף היא את מושבה מהכפר לעיר באותה תקופה. האם, שהתגרשה מאבי יוסף ונישאה בפעם שניה לפקיד במל"ג, לקחה עמה את יוסף מעקרון הנשכחת בה בילה את ילדותו, לבני ברק.

האב שגשאר בעקרון, מת לפני שלוש שנים, השאיר אחריו חלקת אדמה שהוחלפה במגרשים בקרית-אנו. האחיות בנו בתייהן זו ליד זו והשאירו מקום גם לביתו של יוסף.

שיון וסיון

אחיו של שמואל (מולא) אינם זוכרים מקרים מיוחדים שארעו לו לפני גיוסו. נזכר שמעון בעל השפם האדיר, סגן-משנה "הוא היה מכה אותנו לפעמים כמו כל אח גדול. אבל תמיד באנו לש-

טייס מצטיין שזכה בפרסים שונים ושבהים ממפקדים וחניכים שעברו אותו.

אמו של שמואל, עם שני בניה הצעירים, מבכים את אחיהם הבכור.

שערוריות

סדום וצידון

איש אינו יודע מה בדיוק היו היחסים בין סדום הקדומה ובין ארץ צידון, שהיוונים קראו לה "פניציה". אולם השבוע נוצר קשר אקטואלי בין שני המושגים.

ביכר הזכוכית. הקשר נוצר כאשר נתפס אחד ממנהליהעבודה של מפעלי פניציה בחיפה, ביתההרושת הנקי של סולל בונה לזכוכית, כשהוא מבצע מעשה סדום עם חבר לעבודה. האשם, נשוי ואב לילדים, הודה שהוא בעל נטיות הומוסקסואליות, אך טען שאין בכוחו להיגרו מהם. הדבר היה ידוע, כך אמר, למנהלים.

ברגע זה נשכח כמעט מעשה סדום, והי מרכז ההתעניינות עמדו מעשי פניציה. זה סוד שמור, אך ידוע בחוגים פנימיים, כי מפעל זה הפך מזמן לגיהנום של אינטרסיות, שיצרו במקום מצב שהזכיר במקצת את ימי סדום ועמורה. כת של מנהלים לחימה בכל האמצעים הכשריים והפחות-כשרים נגד כת שנייה, ביקשה להשתלט על הסדנה האדריכלית. דחקא על רקע זה קיבלה סטייתו המינית הפרטית של אותו מנהל-עבודה ביש מזל משמעות חדשה.

האגרות של חושביםאן. בצד אחד עמד מהנדסי-הייצור וייס, גבר גבוה שעשה לעצמו שם עוד בהונגריה, למד את ההליר כי הייצור החודשים בארצות-הברית. על אף מאמציו, והתקנת תנור חדש, ירד הייצור פלאים. הזכוכית הוצאה מה התנור שבורה ופריכה כעוגה אנגלית. שעה שאורחי ישר אל התפללו ביום-כיפורים, עסקו מומחי פניציה בחיפוש אחרי הפגם במכונות שגרם לאבדעבודות ולחלקיקים הקטנים שנמצאו ב"זכוכית". יכול היה להיות רק הסבר אחד לתעלומה: חיבלה.

באותם הימים עלה במפעל כוכבו של הסרן ספקטור, ששוחרר מן הצבא ונשלח ישר לפניציה כאיש-אמונה של מפא"י ו"זרועה החזקה. ספקטור הקיף את עצמו ב"קבוצה משלו, מורכבת כולה מאנשים בעלי אגרופים בדוקים. היו אלה אותם בעלי-האגרוף שקיבלו את הסדר במדינת חושיט טאן, היכו קומוניסטים, שברו את מרד מחורר טיאנו והטילו מוראם על כל שונאי הבוס הגדול.

משטר טרור חדר למפעל בעקבות חבריו החדשים של ספקטור. פועלים שלא היו בטוחים במשרותיהם רעדו למראה האיש החזק, מנהלי-מחלקות חודשים צצו כפטריות אחרי יריקה של אבא חושי.

חבלה תמורת שתיקה. ועדת-החקירה, מורכבת מגדולי חושביםאן, החלה עוסקת בפרשת מנהליהעבודה בעל הגטאות האגרוף. חיש מהר שמעה פרטים שהחריי הדומים: עסקים מנוסים אלה. טען העברייני:

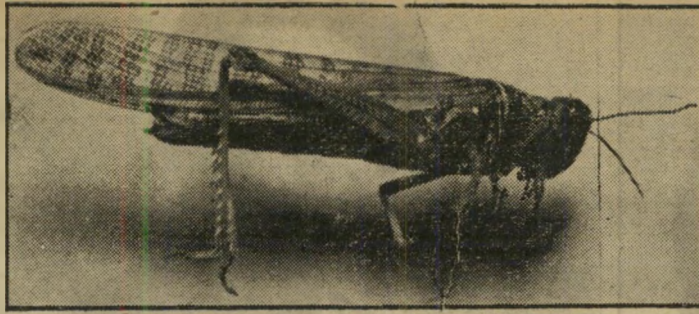
מישהו הבטיח לו שנטיותיו המיניות יוש"תק, בתנאי שהוא יכניס דרך קבע מעט מלט לתערובת הזכוכית, יחבל בייצור. בעלי דמיון יכלו להמשיך בשרשרת ה"גנינות. הייצור הפגום היה מוכרח לגרום בסופו של דבר לפיטורי המנהל ומהנדס הייצור המוכשר. לא היה יורש מתאים יותר לתפקידים נכבדים אלה מאשר ספקטור בכ"בדיו ובעצמו.

אנשי מפא"י המהימנים ביותר במפעל כונ"סו לאספה סודית, החליטו שעל ספקטור ללכת. אמנם נשמע צח מגבוה: "לא!" אולם כשאיים העד הפועלים בשביתה, קיבל ספקטור חופש, הסתובב במכוניתו וחיכה לשובו למשרה חדשה.

• שם הנובע כנראה מהחלמה היהנית "פניקס", שפירושה "אדום". אולי רומז השם על בדי האגלמן שפירסמו את צור צידון בעולם, ואולי על מוצאם של בני צור וצי"דון (לפי אגדותיהם) מארץ אדום וסביבות ה"האדום" (יס"טוף).

הארץ

הצגת הבכורה של המחזה מנות הש"מנים מחלקים עתה זלמן שניאור, תערך מחתרתיים (ידיעות אחרונות). יהודית בת ארצי, חיפה לנשים הרות, מנה כפופה. מר ר. צירציל ייצג את אביו בטקס הנחת אבן-הפינה לבית-העצרת (במחנה). חיים עופר, רמת-השרון אורז מאסו הבונים.

עם עצום ערוך מלחמה

יום חושך ואפלה, יום ענן וערפל, כשחור פרש על הרים, עס רב ועצום, כמוהו לא נהיה מן העולם, ואחריו לא יוסף עד שני דור ודור. / לפניו אכלה אש, ואחריו תלהט להבה, כן-עוד הארץ לפניו, ואחריו מדבר שממה, וגם פלטה לא היתה לו. / כמראה סוסים מראה, וכפרשים כן ירוצו. / כקול מרכבות על ראשי ההרים ירקדו, כקול להב אש אוכלה קש, כעם עצום ערוך מלחמה. / מפניו יחילו עמים, כל פנים קבצו פארוור. / כגיבורים ירוצו, כאנשי מלחמה, יעלו חומה, ואיש בדרכו ילכו, ולא יעבטון ארחותם. / ואיש אחיו לא ידחקו, גבר במסילתו ילכו, ובעד השלח יפולו לא יבצעו. / בעיר ישומו בחומה, ירוצו בבתי, יעלו בעד החלונות, יבואו כגוב. / לפניו רגזה ארץ, רעשו שמיים, שמש וירח קדרו, וכוכבים אספו נגהם. / ...יתר הגזם אכל הארבה, ויתר הארבה אכל הילק, ויתר הילק אכל החסיל...

בפעם הראשונה בדור זה ניתן השבוע לבני תל-אביב רבתי, שליש מאוכלוסיית ישראל, להרגיש למה התכוון הנביא יואל ב"פרשתואל בתיאור מחריד זה. עננים אפורים של ארבה עמדו בשמיים, ירדו לפתע על הבתים והרחובות בקול מורז ואופייני. מקרוב דמו מאד לסוסים, בעלי צבע חום-חורוד.

מזג אין לארבה-

בא הארבה, הנע במשמעת מופתית ללא מנהיג ("מלך אין לארבה, ויצא חוצץ כולו") הן לגאולה והן לאבדון, לא להליהב רק את דמיונם של כותבי התנ"ך. משוררי כל העמים, מדענים ופילוסופים, מימי מצרים העתיקה ועד היום, ביקשו ללמוד מוסריהשכל מחייו הקצרים של בעלי-חי מיוחד במינו זה, המגלם מאין כמוהו את החוק העיוור של הטבע האכזרי.

הארבה מסבך, אינו לא חיה חברתית ולא חיה גורדת. בעתות "שלום" הוא דואג רק לעצמו, חי לבדו במקומו ומתרחב.

ריבוי זה בימי שפע הוא בעוכריו. בשנים של עושר ופריון בטבע, כשמתרבה הצמחייה ליד הנהרות והאגמים ובנאות-המדבר, מתרבה הארבה במהירות גדולה כמו העמים האנושיים בארצות-מסוימות.

השואה מתחלה כשכאה שנת בצורת ומדולתל את הצמחייה בנוף מולדתו של הארבה. יחד עם הצמחייה המצטמקת, מצטופף גם הארבה בשטח צר והולך, עד שהצפיפות מגיעה לשלש קיצוני. ואז לפתע משנים מליוני בעלי-החיים הבודדים והשקטים את כל צורתם החיצונית ואת מבנה גופם האיש, הופכים לצבא ממושפע. הפולש למרחקים עצומים.

כאילו קיבל צח מגבוה, מתרומם פתאום הענן הפי מעל למולדתו המדולתל, יוצא למסע-כיבוש אימפריאליסטי. חום השמש וחום גופו המתאמץ מדרבן את הארבה והוא מסוגל לטוס לים השומם ולמות שם, ממש כמו שהוא מסוגל לכבוש אזור פורה ולהחריבו בין יום. נחל ארבה נראה פעם על פני הים, במרחק של כ-2000 קילומטרים מן החוף. הענן מתקדם עד שאחרון בניו צנח מת, כפי שהבטיח יואל הנביא לבני ישראל החוזרים בתשובה: "וזאת הצפוני ארצות מעליכם, והידחתיו אל ארץ ציה ושממה, את פניו אל הים הקדמוני, וסופו אל הים והאחרון, ועלה באשו ותעל צחנתו..." בני תל-אביב יכלו לעקוב אחרי תופעה זו כשהתרומם ענן הארבה, שהוא כשר לאכילה ליהודים, מעל העיר ושם פעמיו אל הים, כדי לגדוד בכוח השמש החמה. בדרך כלל צונחת הלהקה כשהיא נתקלת בקור או בטיפה או בלילה. הענן הגדול ביותר שנראה אי-פעם בתקופה החדשה היה כגודל רבע שטחה של מדינת-ישראל.

נקמת המצרים

עית יצאו השבוע לוחמי משרד החקלאות למערכה נגד הפולש הור, ובני המשקים חיטבו את הנזקים הגדולים שנגרמו להם, הזדקרה בעייה אחרת לגמרי לעיני המורים בבתי-הספר העירוניים. ילדי הארבה, שראו את הארבה בסעם הראשונה בחייהם, פיתחו באופן ספונטאני משחק חדש, אחרי שהתגברו על התדהמה הראשונה, שגישה אותם בהפסקה מן החצרות, נטלו לידיהם סיכות, הדביקו בהן את גופות בעל-החיה המפריעים לקרשים.

כמה מן המורות הצעירות, שהפליגו קודם לכן בתיאורים מפורטים של נזקי הארבה, עמדו חסרות-אונים מול תופעה זו של סאדיות ילדותי. אולם פה ושם ניצחה התבונה החינוכית. הסבירה מורה עממית אחת לתלמידיה הקטנים: הארבה אמנם גורם לנזקים, אולם אין הוא אשם בכך. אלוהים, שיצר את הארבה, נטע בו את הצורך לצאת למסעות ההשמדה. על כן יש להרוג את הארבה, למצא השדות, אולם אסור לענות אותו. את הויתר האקטואלי להערכת המצב מחד, דויד, ילד בן 8 מצפון-תל-אביב. חיוה הוא את דעתו: "המצרים מחזירים לנו את עשר המכות!"

• משלי, ל, 27.

מאופקת, לאיש השווה כבר שבוע שנים כי ארץ כתייר.

פרק שני: השג רשיון יבוא. זה היה קל. בעזרת כל ההמלצות, ותוך הסתמכות בעל-פה על ידיד משותף, מנהיג ציוני אמרי קה צמנאל ניומן, השיג זינתי הוראה אי-שית של שר המסחר והתעשייה של אז, פרץ ברנשטיין, לתת לו רשיון-יבוא.

לזינתי לא היתה תעודה על כך שיש לו בדים בחוק-לארץ. כי הסחורה היתה בספרד, ובספרד יש צנזורה. אבל הוא הביא מכתב מאת קרוב בחוק-לארץ, ופקיד האוצר אישר את המכתב.

זה הספיק. ל"ר זאק זינתי הוענק רשיון יבוא מס' 7342 ליבוא 27,000 מטרים בד כותנה מופס, על סך 10,080 דולר.

פרק שלישי: השג לך שותף. אם ישנו רשיון-יבוא על הסחורה שאינה קיימת, יש להשיג שותף שרוצה להבריח את כספו מ"ישראל לחוק-לארץ. בכסף זה תיקנה הסחור, רה, תובא לארץ ותימכר ברוח גדול.

זינתי השיג שותף. היה זה סוחר ידוע, המבוסס בצרפת בעון פשיטת-רגל סלילית, בה היתה מעורבת גם משפחת לניאל, מי שהיה ראש ממשלה בצרפת. הרחמים היו צריכים להתחלק שות בשוה. אולם מסירת ישראל שמה את צינה דווקא על סוחר מכובד זה. זינתי, ציוני שאינו רוצה עסקים עם טר פוסים חשודים, נתן גט לשותפו.

לא קל היה להשיג שותף אחר, כי כל ה"סוחרים ההגונים האחרים חששו כי זינתי הוא סוכן המשטרה. אך הרצון הצינוני ניצח: זינתי אירגן שלושה שותפים, אחד מהם בנו של חבר-כנסת ימני.

פרק רביעי: השג את הסחורה. אחד השותפים נסע לצרפת עם דוגמת הבד עליה ניתן רשיון-היבוא. מצא בנקל את בית החושת המייצר אותו. מלבד זאת קנה השליח 250 שטיחים, הוזמין 250 נוספים. הסחורה נשלחה ארצה, בכיכול מספרד. 250 שטיחים הגיעו לחיפה, שוחררו. זינתי ושות' שלימו 20 אלף ל"י מסים. הרווח השמן היה מובטח.

אולם כאן חל קלקול, שלא הוזכר בספר-הלימודים. מפסק המשטרה הכלכלית בחיפה, ע.מ.מ. צידון, תפס את המכונות של המשי לוח השני כשעמדה לצאת משערי הנמל. השטיחים הותרמו. החלה חקירה.

אינך יודע מי? ארבעת השותפים נעצרו. שלושה הודו מיד בכל, טענו שגם הם רומי. המכתב מספרד, שאישר כי לזינתי יש שם מחשני סחורות, נתלה בחוצות הארץ. הוא נכתב במכונת-כתיבה שנמצאה במשרדו של אחד השותפים.

סוד שטרם נתגלה: מה ההון שעמד ל"רשותו של משקיץ-ההון הצינוני. הוא לוח כספים מכל מי שצא עמו במגע, עד לבוא הכוש מחוק-לארץ. בינתיים נאלץ לדחות את יבוא מכונת-הקאדילק שעבורה ביקש רשיון, וכן את נשואיו עם בחירת-לבו ה"בלונדית מתל-אביב, עד שיתברר משפטו בעון השבת היתר-יבוא בטענות-שואה והגשת הצהרה כוזבת למכס.

צחק זינתי לעבר חוקרו: "אדוני, אינך יודע עם מי אתה מדבר?" החוקר היה נגמיה לו שהוא יודע זאת בדיוק נמרץ. והוא גם ידע את השיטה. רק דבר אחד לא ידע: כמה אנשים שלא נתפסו מעולם השתמשו בשיטה ציונית זו, הפכו לעשירי ישראל.

משפט

מי ועלב?

"אני מעוניין לשאול את השופט כתיילי אם הוא רואה פגיעה ועלבון בזה שאומרים עליו שהוא ערבי?"

המשפט שגרם לשאלה מוזרה זו של עורך-הדין הצעיר עמירם חרליץ באולם בית-המשפט התחיל לפני שנה וחצי, כשחנה נגז חיפאית, נידון לקנס של 25 ל"י. מאיר, מפצוץ לטרון, התרחה. במיוחד התרגז מפני שהשופט היה ערבי. על כן חלה על מוניות שלט: "אני נכה מלחמה. השופט הערבי כחיפה קנס אותי 25 ל"י והתחייבות של 100 ל"י לשנה?"

מה רע בזה? שלט זה הוא שהיה בעוכריו. אף כי עונשו של מאיר הופחת ב"ערעור, נאלץ להופיע שוב בבית-המשפט, הפעם בעון בזיון בית-דין. טען מאיר: "מה יש? האם כתיילי אינו ערבי? מה רע בזה?" אולם התשובה היתה בפי ידיד: "לו היית תולה באנגליה שלט ששופט יהודי דן אותך, לא היו אומרים עליך שאתה אנטישמי?"

שופט השלום בנימין כספי, שהיה צריך לדון על הבעיה הורל-אומית, ניצול מצרה זו. ראובן התנצל רשמית.

באמתחתו נמצא מכתב של ד"ר נחום גולדמן, יושב-ראש הנהלת הסוכנות היהודית, המפציר בזינתי בכל לשון של בקשה (ובשפה הגרמנית) לבוא מיד לירושלים ל"שיחה, ואף לקרוא את גולדמן החוצה אם הוא נמצא בישיבה חשובה. במכתב שני אישר גולדמן (בעברית) שהוא מכיר את זינתי כציוני חתק, הרוצה להשקיע את הונו ב"ישראל, ביקש את מנהל משרד המסחר וה"תעשייה לעזור לו בכל כוחו.

אך לא על גולדמן לבדו יסתמך אדם. המ"לצה שניה היתה חתומה על-ידי יונה כסה, מזכיר מפא"י. מקצה אחר של הוירה הפוליטית הצטרף אליהו אלישר למקהלת הממלית צים. גם ספררי מקצועי אחר, השר בכור שלום שטרית, המציא המלצה, אם כי יותר

כל אלה היו, כמובן, עניינים פנימיים של ממשלת פניציה. לא היה נאה להטריח את המטרה בעניינים פנימיים אלה, שאחריהם מהם נגזע איר-שהוא לכמה סעיפים של פקודת החוק הפלילי.

פשעים

עסקיו של עסקן ציוני

מי שרוצה להתעשר במדינת-ישראל בדרך ציונית ומכובדת, לא יוכל למצוא מורה טוב יותר מאשר ד"ר (לשום דבר) גיא זינתי (33). עיסקתו האחרונה נראית בספר-לימוד למתקדמים.

פרק ראשון: מצא לך ממליצים. זינתי עצמו נתן דוגמה אישית יפה.

ביתנו צפוי ליצרים

(ראה שער)

שרותי המודיעין והבטחון של מצריים וישראל עוקבים בתוקף תפקידיהם, ללא הפוגה אחרי כל התפתחות צבאית, כל מאורע העשוי להשפיע על מאזן הכוחות. אך גם במלחמה חרישה, לא רק הצבא אות הם הלוחמים בשדה הקרב. ה- מלחמה היא התמודדות בין עמים, וכל פרט של מערכת החיים — רמת המחיה, גובה המוראל, הכוח התעשייתי, אפילו חיי האמנות וה- הספרות — כל אלה משפיעים הש- פעם ישורה ומכרעת על יחסי ה- כוחות משני עברי הגבול.

אחת התוצאות הרות-הסכנה של החרם הערבי בשבע השנים האחרונות היתה אכזר המגע הכלכלי-אמצעי בין ישראל ויריבתה העיק-רית מצריים. מדבר קומץ אנשי מק-צוע במשרדי הממשלה, הצבא וה- העתונות, אין לאזרחי ישראל שום מושג מה פני העם השוכן מדרו-מעבר לגבול. לו היתה צפויה ל-ישראל מלחמה כתושבי המאדים, לא יכלה להיות להם אינפורמציה קדושה יותר על היריב.

בעמודים אלה מגיש "העולם הזה" לקוראיו ראיין מיוחד-במינו. הוא ניתן לו על-ידי אחד העתונאים הע-מריים החשובים היושבים עתה במרחב, ושהגיעו לאחרונה ממצ-ריים לישראל לכסות את המלח-מה שנראתה להם ווראית.

משקוף מאומן זה, הרגיל לנתח

מצבים ועובדות באופן אובייקטי-בי ואשר יש לו גישה ישירה למקו-רות הגבוהים ביותר, נאות לתת את הראיין לעתון ישראלי בתנאי ששמו יישמר בסוד, כדי שלא לפ-גוע בקשריו מעבר לגבול. לצורך ראיין זה יקרא לו "העולם הזה" ב- שם "מיסטר וויליאמס".

מיסטר וויליאמס, מה היה היחס

אליך במצרים?

מן הרגע שירדתי בשדה התעופה של קהיר עד שעליתי שוב למטוס בדרכי לקפריסין וללוד, נתקלתי ביחס אדיב ואוהד להפליא.

כמה התבטא יחס זה?

בכל דבר. אינני מתכוון דוקא ליחס של מל-צרים, נהגי סקסי או זבנים. מובן מאליו ש-אלה יתייחסו בכבוד ללקוח. כחנתי היא ל-פקידים ממשלתיים, לנציגי גופים רשמיים ולאנשים ממדרגה ראשונה כמו שרי ממשלה ועבד אל-נאסר עצמו.

נפגשת עם עבד אל-נאסר אישית

לראיין מיוחד?

כן ולא. כמובן שביקשתי ראיין מיוחד ממ-נו ואמרו לי שהדבר יסודר בהקדם. ואמנם, במועד הקבוע, הופיע קצין-צבא צעיר בבית מלוני, הסיעני במכונית צבאית למחנה עב-סיה.

מה היה במחנה זה?

זהו מחנה ענקי — ממש עיר — שנבנה על-ידי האנגלים בין קהיר הישנה לבין הליו-פוליס, אחד מפרברי קהיר המפוארים. כאן

עמד קסרקטין קסר אל-ג'ל של הבריטים. במקומו יוקם בית-מלון חדש של הילטון האמריקאי, כשחזיתו מופנית אל הנילוס. הצילום למטה מראה מה שאין שירות התעמולה המצרי אוהב להראות לעולם: נכה מלחמת ישראל ומצרים, המקבץ נדבות במרכז המסחרי של העיר.

כך נראית קהיר. הצילום העליון מראה את מידאן אלתחריר, שפירושה ככר השיחרור. בבנין החדש מימין, בן 14 הקומות, שוכן שירותי-השידור המצרי. במרכז הכיכר: כן של שיש, אשר עליו יוצב פסל עתיק של הפרעה תות ענף-עמון. בפינה השמאלית התחתונה

— האמת על החיים מעבר למסך החול

"שותרים ללא נשק"

שהציג את עצמו ככתב עתון אל-מסרי, שעבר לשירות לשכת העתונות הממשלתית. "אם אתה רוצה משהו", הסביר לי בהציגו את עצמו, "הרם רק אצבע או טלפון. אני אסדר לך אותו."

קריצת עין הוסיף: "אל תחביש גם לשאול על דברים שלא בגדר תפקיד. אני מכיר את המקומות המעניינים ביותר בקהיר". הוא לא הגויס.

על מה שוחחת עם עבד אל-נאסר באותה פגישה?

על כל מיני דברים.

גם על ישראל?

כן.

מה אמר לך?

אמר כמה דברים מעניינים. אבל אבקשם לשחרר אותי ממתן תשובה על שאלה זו. הוא אמר את אשר אמר במסיבה פרטית ולא לפירסום. כאנשי מקצוע, תבינו אותו.

אולי בכל זאת תוכל לספר על מה ששמעת ביחס לישראל שם?

בהחלט. ואני חושב שזה יעניין את קוראיכם ביותר. הייתי בין העתונאים והצלמים שהוזמנו על-ידי מיניסטרוני ההסברה לבקר בג'בל אל-סכחה.

משך היממה שקדמה לביקור רחצו בקי היר שמועות כי התחולל קרב רציני על גבול ישראל. ניסיתי לקבל אישור לחיוב או ל- שלילה מפי דובר מצרי. לשוא. כל מה שיר- עו בלשכת העתונות היה כי ישראל הודיעה על קרב קשה בתוך שטח מצרים, באזור המפורו שעל הגבול. גם אני שמעתי את השידור באנגלית מתלאביב. אבל רציתי ל- שמוע את הצד המצרי.

למחרת בצהרים צלצל אלי עאדל. הוא היה נרגש מאוד. "שמעת?" שאל בלהט. "היתה התקפת-נגד שלנו. היהודים סבלו אבדות ק- שות."

יוצאים לג'בל

תה היו המצרים מיכנים לדבר. הם נתנו פרטים מלאים על הקרב ועל התקפת הנגד. בעיקר הדגישו את אבידות הישראלים: 200 הרוגים.

בערב שוב צלצל עאדל. הפעם ניכרה ב- קולו נימה של שביעות רצון, כאילו הצליח הצלחה אישית גדולה. "מחר יוצאים לג'בל אל-סכחה. עליך להיות מוכן בשעה שמונה במלון."

למחרת בבוקר הטיסו אותנו — היינו כ- שלושים עתונאים זרים ומקומיים — למקום הקרב. אני חייב לומר שקצת התאכזבתי. לא נראו סימנים כאילו התנהל שם קרב אכזרי שבו נהרגו 200 איש. הראו לנו כמה עמדות, גור-תיל, נשק מסור. חזרתי לקהיר ושיגרתי כתבה על אשר ראיתי. אמנם הו- ספתי הערה לעורך כי משהו לא ברור לי וכדאי לברר מקור ישראלי.

מה יצא מזה?

העתון פירסם את הסיפור כפי שטלגרפתי אותו. הוא רק הוסיף הכחשה קצרה שפור- סמה ממקורות ישראליים. עתה, כשאני כאן והספקתי לשוחח עם כמה אנשים מהימנים על אותו קרב, אני משוכנע באמינות ה- גירסה הישראלית. מה שבכל-זאת מפליא או- תי עדיין הוא: מדוע לא הטיס הצבא היש- ראלי את הכתבים והצלמים למקום הקרב כדי שיצלמו את השבויים והשלל?

מיסטר וויליאמס, בשהותך במצ- רים, האם התעניינת גם במצב ה- כדלי או שמא עקבת רק אחרי ה- סיכסוך הישראלי-מצרי.

אמנם באתי למצרים מפני שחשתי ש- תפרוץ מלחמה. אבל אם כבר הייתי שם, הח- לסתי לנצל את זמני לאסוף חומר-רקע ה-

ישבה מפקדת הצבא הבריטי של המזרח-ה- תיכון כולו משך מלחמת העולם וכאן שוכ- נת עתה המפקדה המצרית.

★ ★ ★

פגישה עם נאמל

מורה הדרך הסביר לי כי לא לקחני נתנו פרטים מלאים על הקרב ועל התקפת ההודמונות, כי ראיון בבית פרטי הינו תמיד לבבי ומעניין יותר מאשר ראיון רשמי. אך הקצין, סגן צעיר מחיל הפרשים, צינן את התלהבותי: לא יהיה זה ראיון עיתונאי ל- פירסום, כי אם פגישת היכרות. בה יהיו נוכחים עוד שלושה עתונאים זרים ומספר קצינים מצריים.

מה הית בפגישה זו?

לכאורה, לא היה כלום. אולם התרשמתי ממנה מאוד. והאמינו לי, אני כבר לא מתל- הב מפגישות עם גדולי העולם — ראיתי רבים מהם מקרוב: אייזנהאור, צ'רציל, מונטגומ- רי, טרומן, מרילין מונרו ואפילו ויאצ'סלאב מולוטוב. אבל הפגישה עם גמאל עבד אל נאסר היתה מיוחדת במינה.

מאיזו בחינה?

קודם כל — הופעתו. זהו גבר גבוה ממש, בנוי כאלוף העולם באתלטיקה. הוא היה לבוש חליפה אורחית אפורה, ללא כל הצטעצעות מיוחדת. הוא לא התלוצץ בגסות, אבל שפ- תיו חייכו בחיוך מתמיד. הוא ענה על כל דבר בהומור, כאילו הכיר אותי מלפני שנים וכאילו לא העלה על דעתו להתחמק ממתן תשובה או לתת תשובה בלתי-נכונה.

★ ★ ★

תועמלן גאוני

יאפשר גם שלא לציין את השם עת ביתו על המסיבה. זהו בית בטון קטן ומכוער, המתאים למיגור בצבא היר- שב בקסקרטינו בארץ זרה יותר מאשר למני- היג של מדינה בת 25 מיליון תושבים.

האם הוא גר בו מעממי בטחון?

אולי. אם כי נראה לי שיש לכך סיבה אחר- רת לגמרי. גמאל עבד אל-נאסר יודע שהעם שונא את עשירי מצרים החיים בארמונותי- הם המהודרים. הוא גם רוצה להדגיש כי אינו אלא איש העם הפשוט, שליחו של הצי- בור הממלא תפקיד ציבורי. העובדה שהוא גר עם אשתו ושלושת ילדיו בדירה צנועה בת ארבעה חדרים, מרוהטת ברהיטים פשו- טים ביותר, מעלה את קרנו בעיני איש הר- חוב.

מזמור, אתה מכור כי צעד זה

הוא בעיקרו תעמולה?

כן. עבד אל-נאסר הוא בלי ספק גאון ל- תעמולה.

במה מתבטאת התעמולה מזבד

מגוריו?

בכל צעד וצעד שעשיתי במצרים. כבר בשדה התעופה יעץ לי קצין לפנות ללשכת העתונות של מיניסטרוני ההסברה. הסתבר כי יש להם מנגנון מיוחד לטיפול באנשים כמוני. "מצריים מקבלת בכריכה כל עתונאי המעוניין לכתוב את האמת אודותיה", אמר לי הקצין.

האם התקשרת עם לשכת-העתו- נות?

כן, וזה היה כדאי בהחלט. הלשכה שוכנת במשרדים מרווחים, במרכז העיר. שם יושבים כמה פקידים אדיבים מאוד שהכירו, כנראה, כל איש חשוב במצרים בשמו הסרטי. כל פעם שביקרתי שם — ולוא רק לשתי דקות — היה אחד מהם מזמין אותי לספל קפה מורחי ריחני.

במה עזרו לך?

בכל דבר שרציתי. הם קבעו לי פגישות עם אנשים חשובים, טיפקו לי עובדות ומספרים ובעיקר — הם נתנו לי את עאדל.

עאדל?

כן. זהו שמו של גבר צעיר, בן 26 בערך.

נופש. חוף סידה בישר, אחת מתריסר נקודות-רחצה נהד- רות המתמשכות לאורך החוף של אלכסנדריה.

הספורט. שחינים מצריים ושחינים זרים מתכוננים להתחלת משהה-הנילוס. ספורטאי מצריים מצטיינים בשחייה.

רמת-המחיה. מודעה זו שפורסמה בשבועון מצרי, מציעה מקרר חשמלי בתשלומים של חמש לירות לחודש.

נשק. נאצר וסגנו, גמאל סאלם, בודקים

בחיי הילדה נהנים עשירי הערים מר

קירמה. נהג הגיפס הוא נזיר קופטי, החי- המדבר המזרחי של מצרים. למנזר רכוש רב

חינוך. סטודנטים וסטודנטיות בגן אוניברסיטת קהיר, הגדולה מבין שלושת אוניברסיטאות מצרים, בה לומדים 22 אלף צעירים. החינוך היסודי בערים ניתן חינם.

עתונות. מודעה צבעונית זו לסבון מעידה על רמה טכנית ומקצועית גבוהה. החומר הכתוב והצילומים בעתונות המצרית מעידים על רמה אירופית גבוהה.

”בקפה פחדו לדבר”

קרתי גם בית-ספר מקצועי באלכסנדריה. זה בית ספר ישר, הקיים כבר למעלה מ-40 שנה ונקרא על שמו של מוחמד עלי, מייסד השושלת המלכותית שגורשה ממצרים עלי-ידי המהפכה. השם לא שונה עדיין, כי המשטר החדש מתייחס אל מוחמד עלי כאל מהפכן אך מיץ, שיסחרר את מצרים מעול התורכים.

גרמני בבית-ספר מצרי

באותו בית-ספר — אוסף של כתי-מלאכה וגרוטאות, בתוך גן נסלא — היבנתי כי כחנותיו של המשטר החדש הן רציונות ביותר.

בראש בית-הספר עמד מהנוס גרמני, ששמו יוהאנס גוט. המנהל הרשמי — מצרי — עסק רק במינהלה. גוט הוא שקבע את תוכנית הלימודים, פיקח אישית על המורים והתלמידים.

מה היתה דעתו של אותו גרמני על הניכיון?

”הם אינם עדיין ברמת בעלי מלאכה מומים הם ממפעל קרופ”, הוא ענה לי. “אבל הם כבר לא פלאחים עצלנים. ויש להם גם רצון ללמוד.”

כך זה שייך לעתיד. מה ביחס ל-הווה? מה רמת המחיה של המצרי הממוצע כיום?

נמוכה מאד. חוץ מזה, אין “מצרי ממוצע”. הפלאח המצרי, למשל, חי באותם התנאים שחי בהם לפני המהפכה. אותו לחם דק ועגול (הכחנה לפיתה) אשר אשתו אוספה בחצר הדלובה, תפריט קבוע של פול, עדשים ואורז.

הפלאח עושה ידיים

בכמה כפרים, אליהם לקח אותי עאדל בעצמו, ראיתי בחילבנים יפים, חשמל ו-אף ברוזים בפניות הרחובות. אבל ביקרתי גם בכפרים אחרים, שהם הרוב המוחלט. שם ממלאה אשת הפלאח בלילה את כד החחס הגדול במים **מהת'רעה**, תעלת ההשקאה היבטיאה את המים לשדות, על מנת שהבוץ ישקע אל קערורית הכד ואפשר יהיה לשתות את המים מבלי להתנק.

זה מסביר מדוע הפלאח המגיע לגיל 40 יכול בקושי לעמוד על רגליו מחמת הבליה-ציה הממאירה. איש כזה חוזר עם ערב מה-שדה ונכנס לכוך החומר שלו. אין לו אור חשמל, אין לו ספרים ולעיתים קרובות מאד אין גם רדיו בכפר. הוא עושה ילדים. הם נולדים כמו זבובים — ומחים כמו זבובים.

ומה המצב בערים?

שם שונה התמונה לחלוטין. ברגע שנכנסים לקהיר או לאלכסנדריה נדמה כאילו נכנסים לארץ אחרת. לא רק העושר, גם בערים חיים מאות אלפי עניים עלובים. אולם תושבי העיר העניים יכולים לשלוח את בניהם לבתי-ספר. הם רואים את העושר והמותנות לפניהם וגם הם רוצים להגיע אליהם. בזמן שהותי בקהיר ישבתי במלון סמיר-מיס. זהו מלון גדול ליד הנילוס, מלא משרתים המוכנים לעשות כל דבר למען האורח. אולם כל זה לא שינה את העובדה שזהו מלון ישן ומיושן, בעל ריהוט כבד מימי ה-טרקלינים של נפוליון השלישי. הוא אינו יכול להתחרות במלון דן או אכדיה שלכם, למשל. אבל לה זה העיקר. מה רציתי לספר הוא על פגישתי עם עוסמן. עוסמן הוא משרת באותו מלון. קשה היה לקבוע את תפקידו המדויק. מעולם לא ראיתי מגיש אוכל ל-שולחן או פותח דלת בכניסה. הוא גם לא הסתובב בכאר. אולם אם בחרו ההמתנה הי גדול היה מישוה צריך להדליק סיגריה. התי ייצב לידו עוסמן עם גפרור מוצת, כשפניו פני סודאני בגיל העמידה, מורכנים בצנעה אל הלקוח.

שאלתי אותו איפה הוא גר. “ליד מסגד חסן וחסיין, סר”, ענה כאנגלית הססנית. “האם אני יכול לבקר בביתך?” הוא נדהם. אך אצילות סודאנית מחייבת: “בבקשה, אדוני. בבקשה.”

עשוי לעניין את קוראי עתוני באחד הימים. מה, למשל?

סכר אסואן החדש על הנילוס, סר אל-עלי, כפי שקוראים לו המצרים. בהיותי בקהיר, שמעתי ששר האוצר המצרי, ד"ר מונעים אל-קייסוני, מתכנן לשוב לגניורוק, לבקש מהבנק הלאומי הלאה להקמת הסכר. ביקשתי ממנו ראיין והוא נענה ברצון. בהשפעתו של עאדל, כנראה.

האגם שיצף את ישראל

השר קיבד אותי במשרדו ולקראת ה-פגישה הכין גם תרשימים של המפעל ה-מתוכנן. הוא הסביר לי את תלותה המוחלטת של מצרים במי הנילוס, אשר היישוב על גדותיו הוא הצפוף ביותר בעולם כולו. “כל טיפה יקרה לנו”, אמר. “ובכל זאת, זורמות כמויות אדירות של מיהחיים אל תוך הים התיכון. בשנים של שטפונות, הי כמות המבוזבזת גדלה פי כמה. יש לנו אמר גם סכר גדול באסואן, לא הרחק מן הגבול הסודאני. אולם סכר זה קטן ביחס לנהר ואי אפשר לאגור בו יותר משלושה אחוזים מכמות המים המבוזבזת.”

התוכנית, כפי שהראה לי אותה ד"ר אל-קייסוני נעים-ההליכות, שהתחנך בצרפת וב-ארצות-הברית, מכוונת לעצור את מי הנילוס חמישה קילומטרים דרומה מן הסכר הקיים, שנבנה על-ידי האנגלים לפני 50 שנה. גובהו יגיע ל-200 מטר, רוחבו חמשה קילומטרים ואילו עוביו יהיה קילומטר ורבע של אדמה, אשר דפנותיה תצופינה בשכבה עבה של בטון.

מה תהיה השפעתו של סכר כזה על כלכלתה של מצרים?

גם אני שאלתי אותה שאלה. הנה מה שענה לי השר: “היום אנו נאלצים לבקש 240 מיל-יון דולאר כהלוואה מהבנק הבינלאומי. אי נני יודע אם נקבל אותה — זה תלוי במיש-חק הבינלאומי.”

פירוש הדבר שמצרים תלויה בחסדי זרים. אותו הדבר אפשר גם ללמוד מפרשת הנשק.

אין זו פנמזיה

ביקשנו הלוואה מארצות-הברית והיא סירבה. כאשר יוקם הסכר, שוב לא נהיה זקוקים לחסדים ולהלוואות. מי יודע? אולי מדינות אירופה ואסיה המתעוררת יבקשו הלוואות ונשק מהרפובליקה המצרית...”

האין כזה קצת הגזמה מזרחית?

אני כלל לא בטוח. הקמת הסכר פירושה הגדלה רצינית של שטח החקלאות, כיבוש המדבריות המכסות את רוב שטח מצרים ומה שתשוב לא פחות — מקור אדיר של חשמל זול.

אם נקח בחשבון שמצרים עשירה מאד כי אוצרות טבעיים וכי מדיניותו המוצהרת של עבד אל-נאסר היא להקים תעשייה כבדה, אין שום סיבה מדוע אוכלוסיית מצרים לא תגדל בצעדי ענק וכלכלתה לא תגיע לעוצמת כלכלתה של צרפת, למשל.

האם אינך שוכח את חגורה העיקרי — רמתם התרבותית והמקצועית הירודה של המצרים?

גם זה ישנתה עם הזמן. יתכן שיעברו עשרות שנים עד שמצרים תגיע לרמה הטכנית הקיימת כיום באמריקה, אבל למצרים לא חסר זמן. הם גם יודעים מה חולשתם — וזה כבר משהו.

כיצד אתה קובע זאת?

על סמך נסיון אישי. בין שאר ביקורי, ב-אורכה של ישראל ממטולה עד אילת, בקו אווירי, 410 קילומטר בערך. השבוע אישר הבנק הלוואה בסך 200 מיליון דולר.

במינזר על גבול דממות חקלאיות.

כרורגל

אם אין מזל

יש נצחון ויש נצחון. האחד נקנה במאמץ של תשעים דקה, ואילו השני דורש נשימה ארוכה מאד — שנה תמימה. כשבת האחרונה התייצבו מאה וחמשים קבוצות בכל רחבי הארץ, שהחלו במסגרת חמש הליגות לכדור-גל במדינה, את המירוץ המאראטוני שיסתיים רק לאחר שני סיבובים ארוכים ועשרות תחרויות מעייפות בסוף השנה.

בכל מירוץ, בו קובע כל שעל על פני המסלול את גורל הדרך כולה, משמש כל משחק בליגה מבחן בפני עצמו. כבר במשחק הראשון ניכרה מתיחות רבה במפגשים בין יריבים וחתיקים כמו מכבי תל-אביב, שיצאה בהפסד נקודה יקרה מהתמודדות עם מכבי פתח-תקוה (3:3), או מפגשה של בית-ר"ת תל-אביב עם מכבי רחובות (3:6).

אלה גם אלה לא היו את גולת הכותרת למשחקי השבת, שהיתה במשחק הבכורה של מכבי יפו בליגה הלאומית. הקהל היפואי מפורסם בקנאותו לגורל קבוצתו. לא פלא איפוא ששלושת אלפי אוהדי הקבוצה, מגבי עתה-תמרים ועד גבעתי-עליה, הצטיידו בכל מתקני-השיבה שמצאו בבתיהם ובכמות בלתי-מבוטלת של מיני מתיקה מורחיים שנחטפו ממש מדוכני הרכבים.

גם מכבי יפו עצמה, עשתה הכל כדי לשחק למשחק חגיגי. חמשים זאטוטים בתלבושת מכבי-הצעיר הטריחו את עצמם בסך על ה' מגרש כדי למסור זר גלאדיולות לקבוצה היריבה, הפועל חיפה, וראש מינהל-יפו, משה איכילוב, טילטל עצמו לחזות במשחק הראשון מאז הפסיק את הקריירה שלו כשחקן במכבי אבשלום פתח-תקוה.

ירח-הדבש קלוקל. החיפאים, שבאו בלחית קומץ של אוהדים, לא הרגישו את עצמם בטוחים ביותר, בפרט לאחר שחסרו ל' הם שלושה עמודי-התווך של הקבוצה, שי מולה ניצבו מלבד אחד-עשר מתחרים עקשניים גם שלושת אלפי אוהדים ששיתפו עצמם במשחק באורח פעיל. השער החיפאי שהוביל קץ הרקיד את הקהל למשך כמה דקות: ואילו כשהוציא אנגל, שוער מכבי יפו, פער מים את הכדור מתוך רשתו, שררה על פני המגרש דממת מוות.

לאחר שנסתיימה המחצית הראשונה ב' תיקו (1:1) היו עסקי מכבי יפו כה נרגשים עד כי שמו בעצמם את כל בקבוקי הגווז ש' נועדו לשחקנים. הקהל המשיך לבטוח בנצחונה המכריע של קבוצתו, עודד את החלוץ המרכזי שלה בקריאות "ברוך! ברוך!"

אולם ברוך כהן הכויב, למרות נוכחותה של נעמי השחרחרות — אשתו מזה שלושה ימים — שנאלצה להפסיק את ירח הדבש שהשפיע, כנראה, לרעה על רגליו הזורחות תמיד של בעלה.

מלבד יכולת, אימונים והתלהבות דרוש לקבוצה גם קצת מזל, וזה מה שחסר למכבי יפו בשבת האחרונה. היא הפסידה להפועל חיפה (2:1).

הסיכויים חבושים בגבם

הגבס העוטף את רגלו של יהושע (שייץ) גלור יכול למעשה לשמש סמל לקבוצת מכבי תל-אביב כולה בימים אלה. תוצאות משחקם העגומה נגד מכבי פתח-תקוה (3:3) לא באה רק משום קנאותם הלוהטת של הפתח-תקוה אים, ואף לא משום שהשופט (פריזגר) שימש למעשה שחקן נוסף נגדם. לא היתה זו גם תוצאת היפצעותו של רצם הימני חליב' נר, שבהעדרו שיחקו עשרה שחקנים בלבד משך למעלה מחצי המשחק.

למעשה, קבעו את תוצאות המשחק הראשון של הליגה החדשה רגליו של שייץ מכי קיע השערים, שנעדרו מן המגרש.

במסלול

רגלי המוסר

כדי לחזק את המוסר והמשמעת של שחקנין, הקימו קבוצות-הכדורגל החשובות ב' פורטוגל מועדונים מיוחדים, בהם חייבים ל' דור כל השחקנים הרחקים. שחקנים נשואים חייבים לעבור למועדונים אלה בסוף השבוע, רשאים לחזור למשפחותיהם רק ביום ב', אחרי שגמרו את כל המישחקים ונחלו כראוי.

זו העתה לחנוכה

בנובוס

אגרת

החדש
חש"ט-1955

מתנה נאה
לחנוכה

הפרס הגדול
40.000 ל"י

להשיג בכל הבנקים

הוצאת "אלקנה"

חופיע הספר

רוב רוי

התקוממות גדולה ותהפוכות
החיים משמשים רק
לעזיבה הנודעת ביותר של
גדול סופרי בריטניה, הוא

ואלטר סקוט

ר ה י ט י

4 נ ג ר י מ

עכשיו גם בחיפה

אנו פותחים עוד בחודש

דצמבר

את הבית לקשוט פנימי תרבותי

בחיפה

- כל דוגמאותינו, המצטיינות בצורתן היפה, תעמודנה לרשותך
- הדרכה תנתן לך על ידי אדריכלינו

בית החרושת: תל-אביב, מגרשי התערוכה
אזמי תצוגה: תל-אביב, רחוב בן יהודה 124

שרים אינס חושבים

המסרה הראשונה ששם לנגד עיניו שר המסחר והתעשייה החדש **פנחס ספיר** היתה חיסול הבטלנות במשרדו. האמצעי: השבוע קיבלו מאות מפקדי המשרד מכתבים בנוסח זה: "בחודש אגוסט אחרת לעבודה 20 פעמים, בחודש ספטמבר 25 פעמים וב- חודש אוקטובר 18 פעמים" ... שבועון גרמני שתיאר השבוע את הדיון בכנסת על המצב הבטחוני, כתב כי ראש הממשלה דוד בן-גוריון "לבש במיוחד לצורך זה את המדים הקרביים של הצבא" ... מסתבר ששר החוץ **משה שרת** אינו הכשרון התיאטרוני היחיד בממשלה: ודנו **ליאון בלסקי** הוא שחקן מקצועי בארצות-הברית. השבוע, בעודו עוסק בגיוס כספים לשעת-החירום, מצא שרת פנאי לבקר במחזה המוסיקאלי פוזמקאות-טסי, בו משחק קרובו את הדמות השלילית: סוכן סובייטי. אחרי ההצגה, לקח השר את השחקן לסעודה במסעדת האמנים הגיריורקית המפוראת טארדי ואמר בגאווה: "אני הדיפלומטס הנור היחיד שיש

נענה אומנם בראשיתו של עניין לתביעת בעל-הבית שלו להעלות של שכר דירת ארבעת-החדרים לבית-הדין, העדיף להתפשר עם התובע מחוץ לכתלי המשפט, ומעתה ישלם 22.5 ל"י לחודש, במקום 35 ל"י כי דרישת בעל-הבית ... כשניגש שרת-החבורה החדש **משה כרמל** בשעת ביקורו בגמל" חפה לטרקטוריסט שלמה לייזרוביץ' וניסה לפתח אתו שיחה על עבודת-טרקטור (אני בעצמי טרקטוריסט! אמר), העדיף בן-שיחו לדון בעסקי משפחה. "נדמה לי שאנחנו קרובים", אמר לשר הנדסה, "יש לנו אשה משותפת" מתברר, שאשתו של לייזרוביץ' עלתה ארצה לפני 30 שנה כשהיא נשואה גישואין פיקטיביים לשר-החבורה על מנת לחסוך בהיתר-כניסה, שניתן עלידי שלטונות המנדט בצימצום רב. לאחר מכן, היו לכרמל קשיים חוקיים רבים בביצוע הגירושין ... אגב, על המסמך הקדים את כל העיתונות הישראלית בפירסום ביקור זה: כתבה מפורטת על ביקורו של כרמל בגמל נדפסה בו יום לפני שהביקור יצא לסועל ... סדרי הרפוס המכונים את ההוצאה לאור של ספרו

משכורת של 50 אלף דולר לשנה. ההצעה נדחתה ... אורחת אחרת: הומרת הילדה צדק, שהיגרה מישראל לפני 10 שנים לאחר שלא הצליחה להתקבל לאוסרה הישראלית ומאז הפכה לכוכב על במות העולם כולו ולזמרת ראשית של האופרה התיאטרית. היא: "אני שמחה כילדה שחזרה לביתה" ... לאחר שאשתו **אחלה**, בתו של במאי אהל **משה דלוי** שנפצעה ברגלה מהתפוצצות מוקש במלחמת חש"ה, קיבלה השבוע מכונית — החל בעלה הסנטומימאי **שי** ("שיקה") **אופיר** לקבל שעורי נהיגה. כשנשאל מדוע לומד הוא לנהוג, אם המכונית מיועדת ל-אשתו, השיב מבצע היי הגימ בלשון כרוז הבחירות המפא"י: "תנו ההגה בידיים נאמנות!"

לכדורגל גרוע - סטיק

מנהג חדש בא למדינה: שני תיאר טרונים החלו השבוע ללחץ את ההצגה בדברי הסבר קצרים באוזני הקהל. בהצגת

פסוקי השבוע

• **רב-אלוף משה דיין**, בשיחה עם כתב סוכנות הידיעות הצרפתית על קרב ג'בל-אצבעה: "לדעתי היה צריך להעמיד את המפקד המצרי לדין על הצורה בה ערך את כוחותיו. אבל הוא בחדאי הועלה בדרגה, כי לפי הגירסה המצרית הרי זכה בנצחון גדול — על הנייר."

• **שר-התחבורה משה כרמל**: שנשאל מדוע הוא מעדיף לנהוג בעצמו את מכוניתו ולא לקבל נהג כשרים אחרים: "שר תחבורה, או לא שרת-תחבורה?"

• **אלוף עבד אל-אמין**, שגריר מצריים במערב-גרמניה: "עיסקת הנשק (הצ'כית-מצרית) איננה נצחון פעיל של הדיפלומאטיה של מוסקבה, אלא כשלונה של הדיפלומאטיה המערבית."

• **נציג סוריה באו"ם אחמד שוקיירי**, בשעת הדיון השנתי על הפליטים: "הסכם שביתת-הנשק הישראלי-מצרי קובע בפירוש כי קחי שביתת-הנשק לא ייחשבו משום בחינה לגבול טרי-טוריאלי או מדיני. מכאן ברור, כי לישראל אין כלל גבולות. ישראל היא החברה היחידה באירגון האומות המאוחדות שיש לה מושב באו"ם אך אין לה גבולות."

• **העיתונאי ויליאם לונגווד**, כתב ניויורק וולד-סלגראט, שחזר השבוע מסיוור מקיף בחצייהאי סיני: "מדבר סיני המשתרע מקאהיר עד גבול ישראל דומה למחנה צבאי עצום אחד ... הוא מוקף בעמדות תותחים מוסחת כהלכה ומבוצרות בגדרות תיל ובשקי חיל." **ניקיטה כרשצ'וב**, המזכיר הראשון של המפלגה הקומוניסטית בברית-המועצות, באומרו לפני קהל הורי: "יש פתגם רוסי עתיק האומר: אם אינך יכול להכות מישהו, התנשק אותו."

• **הצייר סאלוואדור דאלי**, בבואו לביקור במכסיקו-סיטי בלחית מטען של 30 מזודות ותנין מאולף: "כדי להיות צייד גאון דרושים שני דברים — להיות ספרדי ולשאת את השם סאלוואדור דאלי."

• **אלזה מארטינלי**, המועמדת האיטלקית המבטיחה ביותר לכוכבות בעתיד הקרוב, במסיבת עיתונאים שנערכה לאחר שקירק דוגלאס החתים אותה על חוזה להופיע בסרטו הלוזם האינדיאני: "אילו הייתי אומרת רק מה שאני חושבת, הייתי שותקת."

מועמדת-לכוכבות מארטינלי סיני לא-ימחשבה, שתיקה

לו בךדוד בהצגה ברודווייזית! ... השבוע, בהעלותו כמה עניינים כלכליים לדיון, פנה ח"כ צ"כ **חיים אריאב** לשר-האוצר **לוי אשכול** ואמר: "האם כבוד השר אינו חושב ... שיטע אותו ח"כ חרות יוחנן באדר באמצע המשפט בקריאת-ביניים בת מלה אחת: "לא" ... שרהפנים ישראל ברי-הודרה התכונן השנה כמנהגו לבקר בחגיגות הכ"ד * הנערכות מדי שנה בכפר ססריה, אליהן נוהגים לבוא גם שר החינוך לשעבר **זלמן שזר**, המשוררים **אברהם שמואל יונגמן** ו**חיים חרות** אחרים. אולם שבועות אחדים לפני המועד תגיע אליו מכתב עלום-שם בנוסח זה: "קמו מתוכנו חברי-מרים שהמנינו אותך ואת הדומים לך להשתתף במסיבות אנ"ש וראשי תיבות של אנשי שלומנו) בספריה וכל מגמתם היא להחניף לרשעים בירושלים. לפיכך אנו מודים עם לך ולכל המפא"ינים וכיו"ב, כי נשבענו לגול את החרפה הזאת מעל אנ"ש ואם תעזו להראות פרצופיכם בספריה — לא תצאו חיים מן המקום."

זה קרה מחר

השר (לשעבר חקלאות, כיום ללא תיק) **פרץ** (היהק של מפא"י) **נפתלי לא** • ראשי תיבות של "חכמה, בינה, דעת, שותף כינויו של זרם דתי שנוצר כפסרת-ביניים בין החסידות למתנגדות.

בגליל גדל הטבק

טבק עדין וטעים

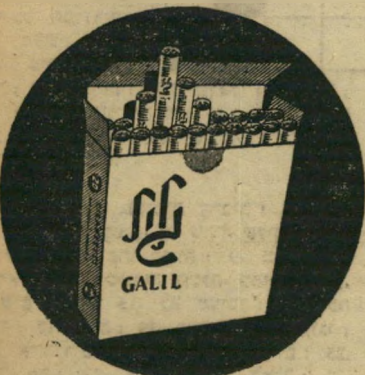
עם טבק יבוא ריחני

הסיגריה העממית החדשה

20 סיגריות 250 פרוטה

נסה עוד היום

נחרתו בזכרוננו מפני שמישהו התלוצץ שיש אלפיים בתולדות יהודיות.

זכמה תושבים יש בקהיר?

קצת למעלה משלושה מיליון, אם אינני טועה. אבל מוטב שנחזור סוף־סוף לעוסמן כי דרכו אפשר לראות את מצרים — או לכל הפחות את קהיר — בצורה ברורה יותר.

סיפורו של עוסמן

אם כן, מצאתי את ביתו של עוסמן, ליד מסגד חסן וחוסין, הנקרא על שמם של שניים מבניו של הנביא מוחמד. זהו בניין עצום, בנוי כולו משיש לבן, לא הר"ק מאוניברסיטת אל־אזהר המפורסמת. ח"ששתי להיכנס פנימה — לא מפחד שירעו לי, כי אם מפני שלא ידעתי כיצד להתנהג בתוך מסגד מבלי לפגוע ברגשות המתפללים בו.

עוסמן הוא יליד סודאן, בן 47. הוא עובד את בית אביו בגיל 13, כי החיים שם היו קשים והפרנסה דלה. מפי בני משפחה ש־היגרו למצרים ידע כי בחלק הצפוני של עמק היאור יוכל למצוא עבודה כמשרת או שוער באחד הבתים העשירים — או לכל הפחות כחייל פשוט בחיל־הספר המצרי.

הוא נתקבל כעוזר לסבך בבית פרטי וכי עבד שנים מעטות עבר לבית מלון סמירמס. כאשר הגיע בגיל 25 החליט כי יש לו די כסף כדי לחקם משפחה, ביקש חופשה של חודשים מהמלון. היתה זו החופשה הראשונה שקיבל בחייו.

הוא נסע הביתה לכפרו, חזר לקהיר עם אשה סודאנית צעירה.

מדוע דווקא סודאנית?

הוא אמר שמינהגי בנות מצרים לא היו מוסריים וטהורים כמינהגי הסודאניות. אבל אני חושב שזה גם מפני שמצריה בהירות עור אינן מוכנות להתחתן עם כושים סודאניים.

פגישה בכית קפה

על כל פנים למדתי הרבה מביקורי זה. עוסמן, אשתו וארבעה מתוך חמשת ילדיהם חיים משכרו העום — 13 לירות מצ'ריות לחודש. כל הבנים למדו קרוא וכתוב. הבכור עובד אף הוא כמשרת בבית פרטי. גישתו של עוסמן למצרים היא גישתו של עבר גאה לאדון עשיר ומלומד — תערוכת של הערצה וקנאה מרה.

לפי בקשתי, לקח אותי עוסמן לבית־קפה ערבי קטן בסביבה עשנת נרגילה (וכמעט נחנקתי) והתחלתי ללמוד את הטאולה.

נו, הצלחת?

לא. אבל משכתי את תשומת ליבם וצחקו קם של רוב יושבי הקפה. כמה מהם התאספו סביבי, זה בדיוק מה שרציתי. שמעתי מפהם על תנאי החיים של תושבי העיר הדלים. שאלתי אותם מה דעתם על השלטון החדש, על האחים המוסלמים.

שאלה על ישראל

הם מולם הפלגו בשבחו של עבד אל־נאסר והסתהו מהאחים המוסלמים. הם גם אמרו לי שאנשי הכמורה שהפריעו להיפכה יבואו בקרוב על עונשם.

האם לא ניתנו תשובות אלה מ־תוך פחד מהמשטר?

אני חושב שכן. אבל ייתכן שלא פתחו את ליבם בפני בגלל היותי זר. גם אני לא הייתי עושה זאת במקומם, למרות שאני חי במדינה חופשית לחלוטין.

האם שאלת אותם משהו על ישי־ראל?

זחקו כן.

מה היתה תשובתם?

היתה רק תשובה אחת הראויה לציון. היא ניתנה על־ידי דהר צעיר, בן 25. הוא נראה

(סוף מעמוד 11)

קבענו כי אבוא למחרת בערב, אחרי גמר עבודתו.

נשים מתנדרות

את הדרך לביתו עשיתי ברגל. עברתי את כיכר עתבה אל־חדרה, אחד משלושת מרכזי העצבים של קהיר. קשה לתאר את המקום. ששה או שבעה רחובות ראשיים נפגשים שם, כל אחד שופך לכיכר זרם אדיר של מכוניות פרטיות, אוטובוסים, חשמליות רועשות, עגלות־נוסעים ועגלות־משא ובעיקר — הולכי רגל.

אלפים ואלפים של הולכי רגל. מכל המינים, כל המעמדות ומכל הצבעים. כי זוהי בירת העולם הערבי מקובלוקה עד בגדאד, עוברים נערים שחומים, מכוסים לכלוך ויחפים, המוכנים באותה התלהבות להיתלות על חש־מלית דוהרת, לאסוף זנב סיגריה, למכור כרטיס־הגרלה או לסחוב ארנק מכיסו של עובר־אורה.

עוברים נשים מכורבלות בגלימות שחורות, פניחן רעולים כצעפים המראים רק עינים וידיהם. שלוש דקות בכיכר אל־חדרה מהחח שיעור מאלף באופנה נשית מזרחית.

ראיתי עשר נשים בגלימה זו, מלאייה בע־רבות, וכל אחת לבשה אותה בצורה אחרת. מן המסורתיית הכבודה שנראתה כשק קמח שחור ועד לצעירה הטמירה, שהשתמשה בגלימתה ההדוקה כדי להדגיש את חטובי גורתה הנפלאה.

אני זוכר אחת מהן במיוחד, שצעדה ב־גירונד מותניים כאילו היתה סוסה ערבית אצילה. למראה, הבנתי את סיפורי אלף לילה ולילה.

וחיילים — האם ראית חרבה מהם בין הקהל?

לא במיוחד. אלה שפגשתי נראו כאילו היו בחופשה ומלבד מקרה אחד, לא היו תמושים.

והשומרים?

בכל פגית רחוב עמד שוטר תנועה שהפ־עיל רמזור ביד, או ניצב באמצע ההצטלבות וכיחן את התנועה בידים. חוץ מאלה הס־תובבו זוגות שוטרים במקומות שונים של העיר.

המושים?

לא. אבל מצויידים באלות תלויות לחגורה.

מיסטר וויליאמס, נדמה די ש־קצת תעינו מן הנשוא העיקרי. סי־פרת על עוסמן...

אה, כן. ובכן, אחרי כיכר אל־חדרה (חירו־קה) עברתי לאורכו של רחוב אל־מוסקי, ה־בזאר המפורסם ביותר במזרח־התיכון.

רובע היהודים

היהו למעשה מסלול באורך שני קילו־מטרים של חנויות צפופות. מן הרחוב ה־ראשי מסתעפים רחובות צרים, המובילים לבזארים קטנים יותר. אחד הרחובות הוביל גם אל תוך הרובע היהודי.

האם ביקרת שם?

כן, אבל רק לכמה דקות. כאשר יצאתי מן המלון ושאלתי על ביתו של עוסמן, נלחה אלי נער שקיחה להרחיק על־ידי כך כמה מס־בעות. הוא אמר לי שזה הרובע היהודי. בתים רגילים, חנויות מעטות בלבד. הס־תובבו בו ערבים רבים. כנראה שיהודים רבים התעשרו ועזבו את הרובע או היגרו לישראל.

ומה עם שאר יהודי קהיר, האם עוד נשארו רבים מהם?

אינני יודע אם זה הרבה או מעט. אני יודע שישנם 42 אלף יהודים בקהיר — מהם 22 אלף נשים. אלה המספרים שניתנו על־ידי הסטטיסטיקה הרשמית, משנת 1954. הם

לוק דגלים
תקבל בוליים

בעד 25 דגלים
שעל קופסת ג'לי
"ארדי" תקבל
25 בוליים.

בעד 24 דגלים
של 24 האומות
תקבל 100 בוליים
ליום מובחרים.

גזור הדגלים ו־
שלח בדאר עם
שמן וכתבתך
אל:

ביח"ר ארדי
איזור התעשייה
הרצליה.

ארדי
ג'לי קבוא

למנהל החשבונות

סמית

העט הכדורי
דק לכתבה, מתאים להעסקה
איר - סמית

פרס עשר לירות

יוגנד בין פותרי תשבץ "העולם הזה" 947

		7	6	5		4	3	2	1
11			10		9			8	
	17			16		15		14	13
		21				20		19	18
			25		24		23		22
				28		27		26	
31					30			29	
	36		35			34		33	32
		41		40			39		38
	45			44			43		42
					47			46	
						50			49

לאחרונה ארצה, ממצרים וסודאן ; 34. מקום מכירה בשוק ; 36. להקפא או לא להקפא ; 37. חלק מן ההכנסה המופרש לממשלה ; 38. על כל מיטה ; 43. קול הכנפיים ; 44. סיאם, בשמה העתיק והמחודש ; 46. תוצאות הצאת גפרור ; 48. "אנשים אחרים".

דבר ; 42. קריקטוריסטן ישראלי ; 43. פח ; 45. מנהיג רוחני יהודי ; 46. בעל מוסקה נב ; 47. מתאים ; 49. שיכר, למשל ; 50. אהוב אחי יוסף.

מאונך : 1. נסיכות ערבית ; 2. אות אנגלית ; 3. בטן ; 4. מי שהיה שליט תימן ; 6. לשון ; 7. סתח־תקחה ; 9. מלון פאר ישראלי ; 11. סיגריה גדולה במיוחד ; 13. חמשים אחוז ; 15. לא מעובד ; 16. יסה מאד ; 17. אויב ; 19. פעם מלך בה זוגו ; 21. איסורים ציבוריים ; 23. קיום ; 25. בכל פה ; 27. מושח שאול למלך ; 30. תרוך הנאה ; 31. מסתובב השבוע ; 32. בא

אפילו ספרדי

אותן המעצמות שקברו לפני 19 שנה את הרפובליקה הספרדית באדישות צינית, מבקשות עתה לחזור על אותה הצגה לגבי ישראל. עמוס קינן, שביקר לפני כמה שבועות בספרד של פראנקו, ביקר השבוע במשרדה של הממשלה הספרדית הגולה היושבת בפאריס — השריד האחרון של הרפובליקה המוחסלת. המשמשת אזהרה חיה לכל מועמדת לגורל הספרדי.

שהדבר הראשון שתעשה ממשלת ספרד בחזרה לשלטון, יהיה לפתוח שוב את שערי ספרד בפני היהודים. "מובן מאליו שכעת יש לכם מדינה, אך בכל זאת יש צורך לתקן את העוול ההיסטורי". מיד לאחר מכן הוסיף: "אני בעצמי עתונאי. על כן אינני רוצה שדברי יסולפו או יובנו שלא כהלכה. אנא, שלח לי את כל השאלות שברצונך לשאול בכתב, בשני העתקים, ואני מבטיח להשיב עליהן מיד. בכתב. אני רוצה להיות אחראי רק בדיוק לדברים שאמרתי."

אולי יקרה משהו

כבוד זה כבוד, כבוד זה לא ביורוקרטיה. כעבור חודש ימים צלצלתי אל סניור חוסט ושאלתי אותו אם קיבל את השאלות ששלחתי לו. הוא השיב בחיוב. הוא אמר שלצערו לא

ספרד 1936: מזכרת ואזהרה

התפנה לענות עליהן, כי הממשלה הספרדית בגולה היתה עסוקה בבעיות בינלאומיות חשובות. ברגע שהתפנה הממשלה המבועית הבינלאומיות, אקבל את הראיון הכתוב.

אני מחכה. בחזית ספרד שורר שקט. ההתנגדות האחרונה היתה בשנת 1948. גם בחזית הבינלאומית שורר שקט. הרבה שערות מליניות. אנשים מתים פה ושם. העובדות הקיימות קיימות. התקוות מתוכננות בתוכניות. במסדרונות בינלאומיים מטים אוזן ללחישות מאחורי הפרגוד. בבתי הקפה בפאריס, ואולי גם במכסיקו, יושבים בערב חברי הוועד הסרוקיסטי, ומאשימים את חבריהם הסנידקליסטים והאנרכיסטים והקומוניסטים בכל מיני אשמות. וכולם ביהד מחכים, אולי יקרה משהו. מי יודע, אולי. בינתיים מתרחשים מאורעות בינלאומיים.

ל הבנין באוני פוש מספר 35 אין כל שלט. אין תורן, אין דגל. בסף לא מצב שומר במדים. הבנין הוא בן שתי קומות, נאה למדי. בחצר גן. בקומה הראשונה אין נפש חיה, אולי יש משהו בקומה השנייה. הקירות מכוסים תמונות שמן גרועות, מעין העתקות של גויא, וארציזיות מודרניות על זרועות המלחמה: פליטים, נשים נושאות עוללים, הריסות, שמים אפורים. בקומה השנייה יש מישור.

הוא קיטע, שערו אפור, פניו חרושי קמטים, הוא מתקתק ביד אחת על מכונית כתיבה. הוא קם, צולע לקראתנו. את מי אנחנו מחפשים? אנחנו מחפשים את סניור חוסט.

מסייה זיסט, מי שהיה סניור חוסט, הוא "פרודיגה אינטרינו" אי מיניסטרו דל אינטריור" של הממשלה הספרדית בגולה, השוכנת בפאריס. הוא נאות לקבלנו לראיון, לאחר שהבאנו המלצה מעתונאי ספרדי אחד, שאשתו היא בעלת מסעדה ספרדית ליד הקונקורד. אגב, מסעדה נפלאה, אלא שכמה מיני תבלינים קשה היום להשיג אפילו בברצלונה, ועוד יותר קשה להביאם לפאריס.

רשם מדוכא ומיואש

סניור חוסט הוא גבר נאה, בעל שיער כסוף וגבות עבותות. יש בו מההוד של אריסטוקרט גולה. הוא מנומס ואדיב בצורה נוגעת ללב. כמו היום, כמו שהיה פעם.

"שלש עשרה פעמים ישבתי בבית הכלא", אמר סניור חוסט, "עוד בתקופת המונרכיה בספרד. הייתי מיניסטרו בממשלה הספרדית האחרונה. חברי הממשלה היו האחרונים לנטוש את המערכה. אניית משחית בריטית הצילה אותנו. צרפת נתנה לנו מקלט."

סניור חוסט רוצה קודם כל לדעת איזה מין עתון אני מייצג. האם זה עתון פשיסטי? לא, לא פשיסטי. איזה מין לא פשיסטי? אמרתי לו שהעתון שלי מביט על הווה ועל יוגוסלביה כעל מדינות שמצאו את שביל הזהב במדיניות הבינלאומית. תשובה זאת שמה קץ לכל הספקות, ומעתה ברור שלפחות לא הצגתי את עצמי כמרגל.

איך מצאה חן בעיני ספרד, שואל אותי סניור חוסט. אמרתי לו שלא כל כך, ארץ מדוכאה מאד. אבל איך מצאו חן בעיני האנשים? העם של ספרד? אמרתי שגם הם לא מצאו כל כך חן בעיני, הם עושים רשם מדוכא ומיואש. ואיך מצא חן בעיני הפראדו? שוחחנו כשעה על הפראדו. על גויא ועל ולסקו, על אלגר, ועל הירונימוס בוש. עיניו של סניור חוסט נדלקו — הוא אהב לדבר על הפראדו. הוא התבאה בפראדו, מפעלה של הממשלה הרפובליקנית.

תיקון העוול ההיסטורי ליהודים

ל אחר שעה שר פראדו מנומס הרהבתי עוז לשאול כמה שאלות על המצב בספרד כיום, על טיב פעילותה של הממשלה הספרדית בגולה, על הסיכויים המדיניים להתערבות המעצמות הגדולות, או משהו בדומה לזה.

ללא כל פרובוקציה מצדי, הגביה סניור חוסט את ישיבתו על הכסא אמר: "אנחנו איננו ביורוקראטים. אננו יושבים כאן רק למען מטרה אחת — לשחרר את ספרד. יש רק טעם אחד ורק מטרה אחת לחיינו ולקיומנו. איננו שלט. אם קיימים!"

שוב חזרה השיחה לנימה הלכבית הסתמית. סניור חוסט אמר

די אינטליגנטי. "כשהייתי ילד", אמר, "לא ידעתי כלום על הציונות היהודית החידיים שהכרתי היו אלה שפגשתי ברחוב. חשבתי על עצמי כמצרי והשם "ערבי" הייתי מעניק לבדואים שביקרו לפעמים בעיר, עטופים ב" עבאיות אקוטיות."

"אבל מאז שהתבגרתי, למדתי כמה דברים", המשיך בן שיחי. "שמעתי הרבה על הציונים: הם גזלו את אדמתם של ערביי פלסטיין או שר אפילו אם אינם מצרים כמוני, הרי הם מדברים אותה שפה ומאמינים באותה אמונה."

"הציונים עשו דבר גרוע מזה — הם שיר תו את האימפריאליזם הבריטי במזרח התיכון. אפילו כשהאנגלים כבר הסכימו לפנות את הסואץ, קמו הציונים ותבעו מהם שיישארו שם. על כן לא נשארה ברירה בידינו סניור אלא לחסל את מדינת ישראל, שהיא גוף זר ועויין בתוך המרחב הערבי הזה."

עלי לציין שהבחור הזה אמר כמה דברים נכונים.

האם גם העתונות המצרית נוק?

בת אותו קו

זה כבר דבר שאיני יכול לענות עליו. אני פשוט לא קורא ערבית. אבל מה שאני יכול לציין הוא הרמה המקצועית הגבוהה מאד של העתונות המצרית.

מאיזו בחינה?

קודם כל מבחינה טכנית. עם כל הכבוד לעתונכם, אין הוא מגיע אף מרחוק לרמתו של שבועון מצרי. שם מופיעים צילומי-חדשות נפלאים, ההדפסה היא הרבה יותר נקייה וברורה, האילוסטרציות מצויירות בכשרון רב, מגיעות בהחלט לרמה של עתונאי אמריקאי כמו קולירס וזוק. נוסף לכל זה, הם מדפיסים בצבעים — דבר שדומני אינו קיים בישראל.

מוסיקה וחתולים בשק

אשר לעתונות היומית — אני יכול לשפוט את שלכם רק על פי הגירוסים פוסט. הוא מכיל בסך הכל ארבעה עמודים, בלי תמונות, אלאהראם, למשל, מכיל 20 עמודים, מלא גלוסות, כותרות כצבע אדום וצוירים. ביקרתי בבניין אליהאראם — הוא אינו נוסל בהרבה מבניין הטיימס הניו-יורקי.

ומה בדבר הרמה האמנותית שם?

זה תלוי. על מוסיקה ערבית אני יכול לחדת דעה. אני חושב שלוקחים כמה חתול לים בשק, מכניסים פנימה חתישות פח חלור דות ופועמן או שנים ומתחילים להרביץ. התוצאה צריכה להיות דומה מאד למוסיקה ששמעתי. אבל אל תקחו את דברי ברצינות. מומחים קצת יותר מוסמכים ממני אמרו לי כי המוסיקה המצרית נחשבת למוסיקה הערבית המעולה ביותר.

וחוץ מהמוסיקה?

ראיתי ריקודי-בטן. זה דבר פנטסטי. כדאי שתזמינו לכאן את תחיה קרויקה. הייתם כחדאי יוצאים מדעתכם וכותרתם ברית עם מצרים בכל מחיר, או לפחות כובשים את קהיר.

מה עוד ראית שם בשטח האו-

מנות חשימושיות?

אם אתם מתכננים למה שאני חושב, אני ראיתי די הרבה. אמנם לא ראיתי סרט מצרי, אבל עזאל סיפר לי שהתפוקה השנתית של אולפנים מגיעה לעשרות סרטים לשנה. מ' נסיונו האישני אני יכול להעיד שיש להם כוח כבול קולנוע יפות מאד, עם חן מיוחד מ"ש להן.

החברה הגבוהה

רמתן האישית גבוהה מאד. רובן בנות המעמד הגבוה או האמיד וכלל יתר בני אותו מעמד מדברות הן לפחות שתיים

• הידוע בישראל בשם ששיבש, שפיר"ו שו פרסית: ששיחמט.

עתים קרובות לפגוש קציני צבא במדרשר מבלים במועדוני-הלילה בחברת יפהפיות ה מתנהגות בחופשיות מודרנית, ורקודות סמכה וממבז באותה התלהבות כמו בביסטרו פריי סאי.

בקיצור: מצרים היא מדינה השייכת בה"ח לט למאה ה-20 והיא צועדת אל תוך מאה זו בצעדי ענק. ביקורי שם ספק את עיני. אני חושב שכדאי שגם אתם תסקחו את עיי ניכס היטב.

מועדוני-לילה, שדות מיוחדים למרוצי-סוסים ולמישחקי גולף. האוכל המוגש במסעדות הוא טוב, טעים וזול. הגלידות והעוגות של בתי-הקפה המפוארים מוגשות עליידי סבחים פריסאיים מעולים.

האם המשטר החדש לא פגע ב-רמת מחייה זו?

עד כמה שראיתי — לא. להיפך, אפשר ל-

שלוש שפות, מכירות את תרבות המזרח וה מערב, מתמצאות בהלכות חברה. במצרים למדתי כי המושג "לבנטיני" אינו מושג של גנאי כי אם של תרבות מבריקה ובעלת תו כן וסיגנון מלוטשים.

הזכרת את בני המעמדות הע-שירים. כיצד הם חיים?

על רמה אירוסית או אמריקאית. יש להם

זונה, בתולה, מיטה. את כל הדמויות האלה השכיל סופר אישרוד לתאר, בברלין, חיי שלום, שהיה אחד החביבים על קהל הקוראים האנגלי מאז יצא לאור, לפני למעלה של 15 שנה.

כאשר ביקש מחזאי אנגלי, שהפך אמריקאי, בין (כזאת היתה אמת) חזן דרושן חומר להמחזה, פנה אל אישרוד, קיבל את הסכמתו להשתמש בסיפורים, הפך אותם למחזה קופה שכינה אותו: אני מצלמה. המחזה העלה לגדולה שחקנית צעירה ביולי הריס, זכה להצלחה גדולה גם בלונדון, גם בפאריס, לאחר הבכורה בניו יורק.

עלה המיקה חברה אנגלית סרט המבוסס על המחזה המבוסס על הסרט. הצנזורה הפנומית ההוליוודית סרבה לתת רשיון להפקת הסרט באחד האולמות האמריקאים, בשל ה"שימוש המופרז (לדעתה) בכיטויים כמו: זונה, בתולה, מיטה.

בתפקיד הראשי בסרט: שחקנית שלפני הצגת המחזה היתה לא ידועה כמעט, עשויה: עתה להתפרסם בעולם כולו. שם השחקנית: ביולי הריס.

בקצרה

פרנץ קאן-קאן. סרטו הססגוני של ז'אן (הנה) רנאר על אודות הולדתו של המחול הצרפתי הסוער והמסעיר. ז'אן גאבן, מאריה פליס, פרנסואז ארנול.

כוכב נולד. משחק עצבני, אך לא מעצבן כי אם מרהיב עין ונוגע אל הלב, מהדורה מקוצצת (על ידי המצגים) של סרט הוליוודי קלאסי. על אודות נערה ההופכת שחקנית ושחקן ההופך שבראדם. גיימס מייסון הוא האדם השבור.

חגיגות באבא. הוליווד מלגלת על עצמה בפארודיה עצומה על סרטי המורח ה"פרוע העתיק. נערות חשופות-בטן לרוב והר"ב זה חזק. גם לבעלי טעם טוב וחוש-המור.

צחוק בגן עדן. ליצן מקצועי מ"לגלג על בני משפחתו בקומדיה אנגלית אופ"ינית ומבדחת ביותר, אליסטייר סים וקבוצה נבחרת של שחקנים בריטיים.

פוריה. עלילה איטלקית נאיב-ריאליסטית: סית: אהבה, קנאה, ואכזבה בכפר. לבעלי קיבות חזקות.

או. קיי. נירונה. פארודיה היסטורית המקפידה במיוחד על הבלטת העובדה ההיסטורית שברומא העתיקה לא לבשו הנשים חזיות. תזה מתבלט ביותר: של סילבאנה סאמפאניני.

רית מוס בדמם. בא להוכיח כי אין עסק כעסק הבידור, אך אינו מצליח כלל ל"בדר, למרות נוכחותם של דן זיללי, דונאלד אוקנור, איתל מירמן וסומנוני של אידינג ברלין.

ג'וני גיטאר. ג'ון קרופורד בתפקיד קד של זונה המנסה — ומצליחה — לשוב למוסט, אבל לא בסרט נשפך דם כמים במע"ב רב הפרוע מאד, שגישו פרועות מגבריו. מור"ע ראשית לצידה של קרופורד: מרסדס מקמברידג'.

מארטי. אהבה ברובע הברונקס, ניו יורק. האוהבים: קצב כעור-פרצוף לבין מורה יפה לא יותר. ללא הברק ההוליוודי, אך מצויין. ארנסט בורגנין.

דמעות האהבה. זוג צעיר מנסה ל"אהב זה את זה על חוף נהר הסאגוס (פור) טוגאלי, אינו מצליח בשל עבר עכור וסירובו של התסריטאי פרנסואז ארנול, דניאל זיללי.

גורלו של מורה. מייקל דרגרייב הוא מורה היוצא בדימוס, שגור על חלמיו, לדעתו, עד שהוא מגלה כי ההיפך הוא הנכון.

סרטים

אופירה בלי מוסיקה

כאשר חיבר ג'וזפה חרדי את האופירה **ריגולטו**, לא טרח לתת הגיון לעלילה המילודרמית, הלוקחה מתוך המחזה המלך משתעשע לויקטור הוגו: ריגולטו, ליצן החצר הגיבן, חושש כי הדוכס ממנטובה, אדונו, יתנכל לבתו היפה, שומר אותה ב"בית מבודד. אולם לריגולטו אויבים רבים, בשל לשונו הלגלגנית, וכמה חצרנים עו"שים אותו, ללא ידיעתו, שותף להטיפת בתו מן הבית.

הגיבן שבורהלב מעורר את רחמי האצילים, המחזירים לו את בתו. אבל מאחר ש"הוא סבור כי הדוכס פיתה אותה, הוא שוכר סכינאי, שירצח אותו. תסבוכת בלתי מתקבלת על הדעת גורמת לכך שלא הדוכס יפול בסכין כי אם דוקא בתו של ריגולטו.

המוסיקה היא גאווית. על במת האופירה, מקום בו ההגיון הוא הדבר האחרון שיש לו חשיבות, ריגולטו היא אחת הנאריה המפורסמות ביותר, תופשת מקום כבוד בכל פרטואר. עיבוד קולנועי, שהופק לפני כשבוע שנים, היה מוצלח, כיון שלא שאף להסתח את העובדה כי ריגולטו היא אר"פרה.

אולם סרטו של במאי סלאביו קאלצאבארה מנסה להיות (על מרח רחב ובצדק פראני) ריאליסטי, מצליח להיות מנוחך. במקום אריות מפורסמות רבות בא שיה תיאטרוני רגיל, מבלים את העובדה כי הליברטו הוא אפסי בעוד שהמוסיקה היא גאווית. ממור"סיקה זו לא נשאר הרבה בסרט.

ביונית ביונית

הדבר המצער ביותר ב**דרכו של כוכב** הוא העובדה כי מארג וגאואר צ'מפיון, זוג הרקדנים שאינם מנוצלים כדבעי, רוקדים אך מעט. הסרט הוא קומדיה מוסיקאלית קטנה אופיינית שעלילה אינה אלא עלילה אחרת, בשינויים קלים: השחקנית הראשית באחת מהצגות ברודוויי החליטה לנטוש את הלהקה ושלוש נשים: דבי ריינולד, מארג צ'מפיון, הלן חד מתחרות ביניהן על ה"תפקיד. בגורלה של רקדנית באלט חד גופל להופיע בתפקיד הפנוי, אך היא נוטשת אותו, מסיבות משפחתיות וכוכב ריינולד משחקת בהצגה, נעשית כוכב.

הקהל, הרגיל לקומדיות מוסיקאליות רח"בות מסכים, יתקשה בעיכולה של קומדיה מוסיקאלית קטנה מידות זו, ששיריה ומ"חולותיה אינם יותר מבינוניים, אבל, כעצם הדבר, גם לא פחותים מזה.

בקרב

ברלין: 1930

כריסטופר אישרוד היה מורה צעיר, כבן 26, בעל שאיפה עזה להיות סופר, כאשר עזב את אנגליה, טייל באירופה, נשאר, בדרך מקרה, בברלין של שנת 1930.

שם גר בחדר קטן: באחד מרובעי העוני, בדירתה של גרמניה בת ששים, פראוילין שרדיר, אשה בעלת-גוף ודעות פריגאציות, שהתבטאו בעיקר בשגשג עיזות ליהודים.

אולם את הר איסבו, כפי שביטאה. גברת שריידר את שמו של דיירה, אהבה מאד, הנ"ה לו לגור זמן ארוך מבלי לשלם שכר דיירה. בחורו הקטן פגש כריסטופר אישרוד אנשים רבים, ביניהם:

סאלי באולו, זמרת מועדון-לילה, אני גליה שנקלעה לברלין ואל מיטותיהם של גב"רים רבים.

גאטאליה לנאואר, יהודיה, בת מליר נרים, נערה ישרה ובעלת מרץ שחייה כמ"עס נהרסים על ידי עלית הנאצים.

קלייב מורטימר, מלינגר אמריקאי מ"תוסבך, המסוגל להפריח אלפי דולארים ב"שבוע על ידידי, פורח מן המקום בעצמו, דוקא כאשר זקיקים לו ביותר.

פריץ גולד, צעיר יהודי המתבייש ב"יהדותו, חונן אל עמו כאשר האהבה פו"קחת את עיניו.

אמה של סלי, אנגליה מכובדת וסנובית שאינה מנחשת איוו זנונית היא בתה.

כוכבי קולנע
כחנוכה בלי יין!
אדום עתיק
אקסטרה
כוכבי קולנע
ישן
כוכבי קולנע
ראשון לציון, זכרון יעקב

פילטר טיפ
FILTER TIP
הסיגריה החדשה עם פיה מסננת
סוגס פ"י
אחים בירנו בע"מ
פיה מסננת
סבב סובחר
20 סיגריה 45 פרוטה

הופיע זה עתה
"כוכבי קולנע"
ביאוגרפיות של שחקני קולנוע
חוברת מס' 1
"כוכבי קולנע"
מוסיע אחת לשבועיים ומודפס
בהידור רב על נייר משוכה ויכיל
את תולדות חייהם של כוכבי
הוליווד, אנגליה, צרפת, ואיטליה.
בחוברת מס' 1 מתפרסמות 37
תמונות וביאוגרפיות של שחקנים
קנה את "כוכבי קולנע"
ורכשת לעצמך אנציקלופדיה
קולנועית בלווית תמונות
המחיר 300 פרוטה

מזאת ענה
מזאת טוב!
ענה
ענה
ענה
ONEG
ענה

מר שם"ר מכלא ב"ב
כותב לניקי" ת. ד. 1639, תל-אביב
לפני שבוע ימים הוצאתי את מעיל הגשם שלי ומה
גדמתי לראותו מלא כתמי עובש. חשבתי למסור אותו
לנקי, אך לא רצו לקבל כל אחריות. על כן החלטתי
לנסות את מזלי בניקי. השריתי את המעיל במים קרים,
ואחר כך כבסתי בתמיסת ניקי. אחרי שיבשתי
ראיתי לשמחתי העובש נעלם לחלוטין.
ניקי הצנצנת — ניקי-ניקדון בקבוק
"ניקי" משלם עבור כל עצה שמתפרסמת — 5 ל"י
כתוב גם אתה לניקי" וציין כי גם אתה קורא "העולם הזה".

הנוסע אל תרוץ
אנדרטא
ישיב, אנד" יוצא
כל 25-30 רגע לחיפה
ללא הרשמה מוקדמת.
וללא תוספת תשלום.

השופט הזה
מאת: א. ס.
פרנץ קאן-קאן
צחוק בגן עדן
מארטי

החדיש בקולנועי ישראל מציג את סדרתי העונה

שלושה עשר אלף איש ואשה ביקרו משך שלושה השבועות האחרונים בקולנוע תכלת. הם ידעו מה הם עושים. הם לא באו לראות את דמעות האהבה של פרנץ סוארצ'וב בלבד. הם גם באו לראות את הדיש. והצעיר, בבתי הקולנוע בישראל. קולנוע תכלת, הנמצא בקצה השקט של רחוב בני יהודה התל אביבי (מספר 219, ליתר דיוק) בנוי בתבנית חדישה, דומה לתיבת שוקולד ומשמח את העין כמעט כמותה. חיצוניותו של קולנוע תכלת מרמזת על בית קולנוע אינטימי, כדוגמת בתי קולנוע אינטימיים בשאנס דאליה בפאריס או מעבר לברודוויי בניו יורק, הדומים יותר לחיאט'רן מאשר לקולנוע.

שירותים מצויינים

רושבי תל אביב נוהרים לקולנוע תכלת (האוסטובוסים של קחים 4, 5, 6 מגיעים עד לפתחיו) מתוך סבה ברורה מאד. הקולנוע בעל אופי התכלת מציג רק סרטים טובים. יותר מזה: הוא נותן גם שירות מצויין למבקרים בו.

כבר הכניסה המרווחת, שמתחת לאור הניאון הענקי, המכריז כל לילה באור תכלת את השם תכלת, דואגת למבקר הקולנוע. בזכותה אין הוא נרטב בגשם החורף ואין הוא נצלה בחום הקיץ. כי הכניסה היא כניסה של ממש, מקורה ונעימה.

מושבים אמצעיים

פנים הקולנוע עולה אף על חיצוניו. קירות התכלת משרים אחירות נועם. הרגשה הנובעת במידה לא פחותה מבנייתו היעילה של האולם ומנוחיותם הרבה של מושביו.

האולם בנוי בשיפוע מודרג — כך שכל מושב הוא למעשה מושב אמצעי. בעלי תכלת לא הסתפקו בכך, התקינו במכונית ההקרנה עדשות חדישות המאפשרות ראייה טובה אפילו מן השורה הראשונה של הקולנוע.

סדרנים אדיבים

בית הקולנוע תכלת לא דאג רק לנוחיות ישיבתם של באיו. הוא הבטיח גם נוחיות, ומה שחשוב לא פחות, מהירות יציאה. באולם הקולנוע הקטן הותקנו שלוש דלתות — דבר המאפשר את פינוי האולם תוך שתי דקות.

האולם עצמו מתמלא כל שתיים (החל מאחת עשרה לפני הצהריים) עלידי הקהל המודרך למקומותיו עלידי סדרני תכלת, הדיבים במיוחד.

הקולנוע המאופיין עלידי תכלת — מנבר שות הקיר עד למסך בד הכסף הסינמסקופי — נוהג לפי צבעו, מחלק לבאי רק טוב. די היינו: סרטים טובים.

"אחותי איילין" היא אחותה של ג'אנט לי, המגיעה יחד אתה לניו יורק מעיריה קסנה, על מנת למצוא את אושרן והמוצאות אותו — ואת הצי הבראזיליאני.

"הרופאים" הצעירים של פאריס אינם מבליים רק בנשפי מסכות בהן המסכות העיקריות הן עלי תאנה. הם גם מחפשים את זרעם בחיים, ברפואה, וכמובן, באהבה.

"אשמת גברים" היא הסיבה לכך ששלוש רומאיות צעירות (ביניהן: אליאנוורה רוסו דרגו), חיות חיים אומללים.

"אודות גברית למלי" מספר אודות זמרת שירלי בות המתידדת עם תעשיין נשוי.

ראש צוערת, כמובן, חברת קולנוע בית, שתציג בקולנוע תכלת, בין היתר: האיש מלראמי, מלכת הדבורים, אחותי איילין.

האיש מלראמי הוא סרן בצבא ארצות הברית הבא למערב הפרוע והגדול, על-מנת לגלות מי הוא הלבן בעל הנשמה השחורה המוכר נשק ותחמושת לאינדיאנים. כיצד האיש מלראמי מגלה את סוחר הדמים וקצו המפתיע יוצרים את אחד מסרטי המערב הטובים ביותר.

בשטח אחר לגמרי מתבלטת אחותי איילין. היא כובשת יחד עם אחותה את ניו יורק בסערה — ובריקוד ממנה מטורף עם פרנץ הצי הברזיליאני. הסיום הוא כמו שעוד זכור מהצגת התיאטרון הקאמרי: הברזיליאנים נוסעים ובני ניו יורק נשארים — ונושאים את שתי האחיות לגשים.

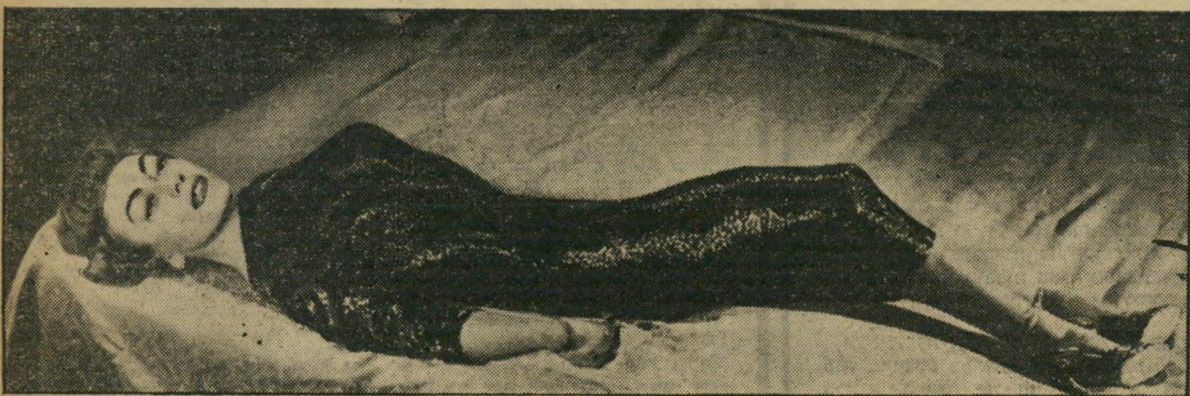
פחות מאושרים הם נשואיה של מלכת הדבורים החושבת כי פעם מאהב — תמיד מאהב והממיתה במחשבתה זו אסון וכלייה על עצמה ועל משפחתה.

מאבקים נפשיים

רסרטים האחרים מצטיינים אף הם בכחירת נושאים. הרופאים מתאר את המאבק בנפש (ובלב) של רופא צרפתי צעיר הנאלץ לבחור בין תי הוללות וריקנות בפאריס לחיי עבודה והתמסרות בכפר.

אודות גברית לסלי של חברת פרמונט לא מצליח אמנם להתיר את הסכך בחייה של זמרת מועדון לילה המתידדת (לעתים מזומנות בלבד) עם תעשיין נשוי, אך הוא מבטיח מוצא נפשי, לפחות.

שלוש הרומאיות הצעירות הנפגשות בי דרך מקרה בבית-חולים רומאי סובלות בי אשמת גברים של חברת סנפילס את סבל ה'אהבה המאוכזבת, במשחק איטלקי, מצויין כרגיל.

"מלכת הדבורים" היא ג'ואן קרופורד, אשת העשיר המושחתת והקנאית הזוממת להרוס את אושרו של מי שהיה מאהבה וההורסת תוך כדי כך את עצמה. איומי רצח, מעשי רצח והתאבדות פותרים את כל הבעיות המתעוררות בטרם, כולל את אלה של ג'ואן.

שור ושבר

בירושלים, ניסה לאיין אמריליו להניע את רגלו השבורה, השתמש לשם כך ברגלו הבריאה כמנוף, שבר גם אותה.

השבתה

בלוד, ביקש רחמים עזאר גט מאשתו מרים, אחר שדרשה 600 פרוטות לכל שעת עבודה במשק ביתם.

סתימה זמנית

בנתניה, חזר אליהו לוי, קרבן תאונת דרכים, לביתו מבית-החולים, חש כאב בידו, שב לבית-החולים, בו הוצאו מאגודלו את אחת השיניים שנשברו לו בתאונה.

חזרה לטבע

בבון, גרמניה, הגישה אלזה חרתר תביעת פיצויים על סך 12 אלף מארקים נגד בעלה לשעבר סרדיריק, על שהתפרץ לדירה, שבר את עקבי נעלי הקטיפה שלה, קרע חורים בכל גרבי הניילון שלה, גור

עקרת-בית פאולסון
העיסוק: לחכות לבעל

לגורים את אחת משמלות-הערב שלה, חתך את סוליות הערדלים שלה ובחש אפר לתוך משחת הפנים שלה.

קציר הגורר

בפנמה סיטי, פנמה, קנה עורך ה-יומן האנגלי סטאר אנד הארלד איגרת גורל למפעל צדקה מקומי, זכה בפרס: מינוי חניס לסטאר אנד הארלד.

ובחורש התשיעי, שבת ותינוש

בזגרב, יוגוסלביה, ילדה מריה איסטור ביץ' ביום השבת את ילדה ה-25, שברה את ראשה לשם מתאים, קראה לו, לבסוף: שבת.

הצגה חוזרת

בפתח-תקווה, התנגש דוב הרשקוביץ עם מוניטו במכונית משא, נשאל על ידי שוטר תנועה על טיבם של בלמיו, הב-טיח, תיחק תראה! נכנס למוניותו, התניע אותה, התנגש במכונית המשא בשנייה.

חברה מעמדית

במחניים, המליטה הפתח סטאלינה עגל ביום-השנה של המהפכה האוקטוברית.

המלחמה הקרה
הרוח נושבת קרירה

כל פלמחא"י טוב יודע כי, כמו בשירי המפורסם של חיים חפר, יש להרתיע את הקפה פעמיים, ולהוסיף מפעם לפעם קצת מים. הסיירים העייפים המטפסים על הפס"גה הבינלאומית למרו אף הם תורה זו, בנוסח מקורי משלהם.

ועידת-גיבה השנייה חיימה מחדש את קפה-הרצון-הטוב של הוועידה הראשונה, אולם לפני שבועיים נסתבר סופית כי הרוח הקרירה בפיסגה כיבתה את המדורה. בשום פרט לא הגיעו המעצמות לידי הסכם, גרמניה נשארה מחולקת, הנשק לא מפורק. לו פתחו כל שרי-החץ במנגינה הישנה של השמצות הדדיות, לא היה איש מתפלא.

השרים לא הישמיצים אולם השרים לא עשו זאת. הם הוסיפו לחייך ליד המדורה הכבויה, מבטיחים איש לרעהו כי עוד ישובו לחמם את הקפה הישן. רועדים ברוח הצור ננת, הפליגו בשבחה של רוח גיבה החמה והידידותית.

הסיבה היתה פשוטה. השחקנים לא השתנו, אולם לפני כל אחד מהם עמדה בעייה פרטית. באמריקה עומדות להיערך בחירות. מפלגת הנשיא אייזנהואר קשרה את גורלה עם "הפ"גה המתחזקת הבינלאומית", והוראתה בכשלון הרוח הגיבנאית היתה מתקבלת בעיני הבוחר ככשלון האיש של אייק. לכן חייך דאלס.

סיבות דומות היו לשאר שני השרים המערביים, שעה שמולוטוב היה מעוניין להגביר את תחושת השלום באירופה, כדי לפורר את ההסכמים הצבאיים המערביים מבפנים. וכך, איש איש למען מטרתו, יכלו השרים להבטיח "נוספה קיסם למדורה..."

שכדיה

מרד הנשים

האזריכלים תכננו את הכל. הם הקימו מסביב לערים הגדולות מערכת של שיכונים יפים, לרוב במרחק של כ-20 קילומטרים מלב העיר המכוערת. שם בנו בתים נחמדים, שעמדו לבנים ונקיים כחילים בשורה. לתוך המבצחים הכניסו את כל הושי הטכניקה המודרנית, כדי לחסוך לנשים כל תנועת-יד מיותרת.

הם שכחו לחנן רק דבר אחד: מה יעשו הנשים?

הבעלים שבורים. החודש עמדה שבדיה כולה תחת רושם של חיוכות סוער, שנגרם על-ידי ספרה של עקרת-בית ממורמרת אך חגיגית בשם קתרין פאולסון. תלונתה של הסופרת: האשה השבדית מתנוונת מרוב שי-עמום.

טוענת הסופרת: לגבי הגברים שוב אין הבית אלא "מקום לינה". הם יוצאים בבוקר לעבודה, נדחקים באוטובוסים, ונפלים מ-אומם האוטובוסים בערב כשהם עייפים ו-רצוצים, מתאחים אך ורק לישון. ואילו לאשה לא כדאי לעבור בגלל ריחוק העיר. משקיבתה אינו זקוק אלא לזמן מועט, בגלל ריבוי המכשירים האוטומטיים.

"העיסוק היחיד של הנשים הוא ההמתנה לבעליהן. יומן אינו אלא נדידה מתמדת בין שלוש זוויות המשולש: הדירה בשכונן, תנות הכל"ב ומגרש הילדים. הנשים מרגישות כי החיים שכתו אותן..."

אקף מחנה ומחלה. באמריקה, בה קיים מצב דומה, הקימו הנשים רבבות אר' גונים, השתלטו בעזרתן על החיים הצבאיים. בעוד הגברים האמריקאים המסכנים עובדים כמטפסים מכור עד ערב, מנהלות הנשים את עסקי המדינה, בוחרות בנשיא, מפציצות את הקונגרס בירושותיהן ומצנזרות את ה-סרטים. בשבדיה, לעומת זאת, מצטופפות עקרות-הבית המובטלות בחודר-ההמתנה של הרופאים, כשהן סובלות מאלף ואחת מחלות כגון נברורות, הפרעות-מתזון וגירוי-קיבה.

השבוע, עת זעקה עטיפת ספרה של פאול-סון, מקושטת בפרצופי נשים סובלות, מכל חלונות הראווה של תנויות-הספרים, החל מתארגן מרד הנשים. דרישתו: להעביר גם את מקומות-העבודה של הגברים אל השכר נות החושות, להפוך את השיכונים למרכז של חיים עצמאיים.

תלאביב ירושלים-חיפה

שטיחים בלגיים ואיטלקיים
מצמר ומכותנה • מבחר גדול
כמו כן: שטיחים מתוצרת הארץ

האחים גוהרי ושות'. תלאביב
רחוב דינגוף 128

זה פלא?

לא! זה טאנא!

דווקא סלונים

בעוד הוויכוח על הירקודים הסלונים נמשך במלוא הקצב, כשאת שולחני מציסים עשרות מבצבים בעד ונגד, רוצה (802/847), חייץ צעיר, להתחנך דווקא אל נערה האהובה לר-קוד סלונים. פרט לכך, היה רוצה שתחבב טיולים והליכה לקולנוע. (היש דרישות פשר טות מאלה?) מובן שאין הוא משמיט את הפסקות הנידוש שעלויה להיות חמודה ותל-אביבית. הוא, כנראה, יודע את רצונו. כי אחרי הכל הוא בן 18 ושלושה חודשים.

היופי לא חשוב, אבל...

אחד המכתבים הארוכים והבלתי-קרואים ב-יותר שקיבלתי לאחרונה, יחד של חילת צעירה (803/847) רונשנית מאד הטוענת שהיא גם בימשנית נוסף על כך, אני בטוחה שהדבר הר-לם אותה מאד. כלום יש דבר חמוד יותר מ-אשר מראה לחי מסמיקה למחמאה? יש לה קצת תסביך של בתי-ידידה, אם אתם מבניים למה אני מתכוונת. בבית היתה בת יחידה, ובצבא, כמוכן אין מתייחסים אליה כ-אל כזאת. היא מתאכזבת כמעט מכל בחור וכמעט הגיעה למסגנה שהם שפלים כולם. ו-אלה שאינם שפלים היום מכוערים. היא אומ-רת שחיא אומנם יודעת שהכל היום, אולם ככל זאת היתה רוצה להתכתב עם בחור בוגר ממנה בכמה שנים, שיהיה משכיל, נבון, ו-יפה-הואר. ועד כמה שיראה הכר מור - היא מעדיפה חיי קיבוץ או כפר על חיי עיר, והיתה רוצה שאותו בחור יהיה כפרי או קיבוצניק.

בכל פעם שאני רואה מכתב שנועד לי והפותח ב"רותי יקרה - אני מת-כעסת. שמי הוא באמת רותי ואין כל צורך במרכאות בפניה אלי. עוד כמה פניות כאלה אקבל רגשי-נחיתות ו-אגיש בקשה להסב את שמי - אם אין הוא מוצא חן בעיני הקוראים.

2 חובבים ל-2 חברות

אינני יודעת, אולם משום-מה אני מסת-נת מן המכתב הזה, למרות שקיבלתי את ה-תמורה המלאה בכללים. המדובר הוא ב-שתי נערות, אחת בת 14 והשניה בת 18 (800/847) הטוענות שהן יודעות לשיר, ל-קוד, לשחק ולנגן, והמעונינות להכיר בחור-רום תל-אביביים בני 18-15 בערך, בעלי כש-רונות דומים ("לפחות שניים" - מוסיפות הן בזהירות) - למטרת השתתפות כוזנות חובבים מוסיקאליים. הן אומרות שעל ה-מעוניינים לצרף סרטים ותמונה.

רוגרי - צנחן

(801/847), שהואילה למסור רק שהיא די נחמדה ותו לא, מודיעה לי דונני וללא כל ניגונים של טכס, שחיא מעוניינת להכיר חיי-צעיר ורצוני מאד צנחן, אך לא הכרחי. כל מה שהיא מבקשת שיהיה יפה, די רציני ו-שירע גם לצחוק לפעמים.

על כל הפגנים אני בכד ענין
שהוא, לצרף חמש מאות פרוטה
בבובים.

ההבדל אצלנו!

אתה רוצה לסדר מישוה מחבריק. או לשעשע את אורחך במסיבה? אם כן — הכול מוכן למענך!

לתוך התה, או הקפה, יתקצף המשקה ויש תפץ על גדות הכלי.

מושב-בית-כסא מתפוצץ: "מכשיר המתאים לקביעה תחת כל מושב בית-כסא רגיל. תארו לעצמכם את הקורבן שעה שה' עניין מתפוצץ מתחת ה' — שלו."

האצבע הקטנייה: אם זה לא יביא להקאת ארוחת-הערב של אמש — אז שום דבר לא יעזור.

ניריוי החוטם — נכס לאומי

אורח מוזר נהנים בדרך-כלל קורבנות הקונדסות לא פחות משנהנים המבצעים עצמם. אומנם נכון הוא שלפעמים צוחקים הם רק כדי להסתיר את אינוחיותם, אך לע' תים קרובות מקדמים הם את אידם בשמחה

הגורם המניע לצחוק על חשבון אי נוחיותו והיפגעותו של הוולח הוליד את האוסף המוזר ביותר הנקרא קונד' סות'המעשית. בארבעת אלפי בתי-מסחר ניתן עתה לקנות, למשל, רמשים המוצנעים במעין קוביות-קרח עשויות מחומר פלסטי הנמס שעה שהוא מוטל אל תוך כוס-המשקה;

אפשר גם לקנות בפרוסות קיסמי-שיניים מתלקחים, שפתונים המתפוצצים בעת פתיח' תם, עטים המתזים דיו שסימניה מתנדפים לאחר-מכן, מצלמות שמבצע לעדשותיהן מז' דקרות חולדות שעה שנלחץ הוק המצלמה, פיות מציצה שבכותן להצמיד צלחת אל לוח-שולחן בכוח כה רב עד כי אין להפריד ביניהם ללא שימוש במברג, כושם "סרונג" ומאות רבות של אמצאות בעלות מטעני עליצות שלא כדרך הטבע, הגורפות רוחקים גדולים אל כיון סותר-הקונדס.

אולם, המשתמש במוצרים המוכנים של הקונדסות-המעשית נמנה רק עם אחד מבין שלושת סוגי הקונדסאים המעשיים.

היהודים שז איבן-פעור

מושג האמיתי למעשי-קונדס, ה' נמנה עכ בני הסוג השני, יעלה על דעתו אך לעתים נדירות להשתמש בתכשיר מוכן. מעדיף ה' לבוא לידי טירחה רבה מאד במגמה למצוא את ההשחוככות החביבה עליו.

דוגמה מאלפת לכך ישמש המעשה שביצ' עה חבורת סטודנטים כאשר פירקה לחלקי קיה מכונת-ספורט של אחד מחבריה, ששהה אותו יום בחופשה, נטלה את חלקי המכונה אל תוך חדרו והרכיבה את המכונת מחדש בתוך החדר.

כן גודע לתהילה אותו טוכן פרסומת, בעל זקן וזית קונדסי, שזכה בפרסום רב לאחר שמכר ארגורקת לאיש אקזימו ולאחר ש' מצא מחס בערימת שחת.

א תו טוכן הינו בעל אתה הקונדסיות ה' נעזות ביותר שבתקופה האחרונה. והרי סיר פור המעשה:

כאשר ביקר בהוליווד בנו של איבן-פעור, הופיע אותו טוכן במסעדה ההוליוודית ה' מפורסמת סיר, כשהוא לבוש כערבי מלואה מתורגמן, והציג את עצמו כנסיך הסעודי. כאשר עמד לצאת מן המסעדה, נשטט מכיסו, כאילו מבלי שירגיש בכך, נרתק מעור-עזים שממנו נשרו והתפורו על כל רצפת המסעדה אבנים "יקרות" — דבר שהוליד את אחת ההתנפלויות הס ערות ביותר בדבריימי ה' ליווד.

תענוגו של הסוכן-המתחפש מהמראה הזה גבר עוד יותר, מאחר שהמבצע חוכנן מראש במגמה לתת פרסומת למסעדת סירו וצלמים רבים הוזמנו למקום מבעוד מועד.

ארוחת-הערב של אמש

ראי לראות כיצד מפרסם קטלוג של אחת החברות הגדולות להפצת מוצרי קונדס כמה מהתכשירים הטיפוסיים:

מזכיר-שמן מתז: "ההפץ המתז המצחיק ביותר הוצוי כיום בשוק. היכול אתה לתאר את קורבנו המנסה לומר משהו לתוך אוזנו של החרש-כיכול וזוכה בסילון מים הניתן על פניו?"

כסא לוחט: "כסא-השמש בועיר-אנפין. הרטב ושים על מ שב הקורבן, או בכיסו. המושב יהפוך מחומם ועוד איך..."

סוכר מקציף: "הכנס אל תוך צלוחית הסוכר. כאשר יטול מתוכה הקורבן גבישים

בתקופה לכתוב בעזרתו בור לקורבנות אחרים.

בשנת 1905 הכיר סם אדמס, הממציא ה' בלתי-מוכתר של הקונדסות המעשית, בתגובה אנושית מוזרה זו והוא ששימשה לו אבן-פינה להפיכת מעשי הקונדס לעת-מצוא לתעשייה של ממש. בכך זכה אדמס לכינוי "פורד של השעשועים". אותו זמן היה אדמס רוכב ב' נורגרי פהם שאחד מהם, מין אבקה, היה גיוס לגירוי בנחירי האף.

כדי לשבור את השעמום בעבודתו, החל ייבט לגשוף אבק זה מבעד לחורי מנעולים ויעבר שולחנות-אכילה בבתי-מלון. כשהיתה האבקה גורמת לא להתעטשות בלבד אלא אף מעוררת צחוק קילני עד שהיו המתמוגגים מבקשים "קצת מן החומר הזה". התחיל אדמס, ברוב חוכמתו, לארוז את החומר ו' למכור אותו בתור אבקת אפסטי.

אפסטי הפך לסנסציה לאומית. הוא גרם להתפוצצויות חוטמיות בבתי-ספר, משרדים, כנסיות ותיאטראות בכל רחבי הארץ. הוא פתח קונדסות-המעשית, שהיתה עד אז פרי הדמיון וכוח-האמצאה האישיים, העלה אותה על פסי ייצור המוני.

הכל בגלל תרומה

מאז המציא ושיזוק אדמס למעלה מ-600 קונדסיות שעל 50 מהן הוציא פטנט רשום. הממצא המצליח ביותר שלו, שנמכר במיליונים, הריהו זמזם האושר — מכשיר מוצנע ביד הגורם הלם לכל הבא עמו במגע.

אולם אדמס מעדיף את הכוס הנוספת בה מצויים סדקים בלתי נראים דרכם נשפך

הנוזל שבכוס על פניו ובגדיו של הקורבן המנסה לשות ממה.

בס-סלר אחר של אדמס הינו הפתעה צפפונית. כאשר מסירים את המכסה מעל כלי הנראה כקופסה או כד, קופץ ומשתרע מתוכו נחש באורך מטר.

אדמס דווח את הסברה כי לקוחותיו הם בעיקרם ילדים ומבוגרים תת-נורמליים. ב' תיקיו מצויים צילומים המראים את אמצ' אותו כשהן מכניסות חיים לנשפים הנערכים עלידי כוכבים הוליוודיים, אנש החברה ה' גבוהה בפילאדלפיה ואנשים רמי-מעלה אחרים.

גילויי קונדסות מופיעים גם במסיבות רצ' גיות יותר, כמו באסיפת ההסתדרות הרפואית האמריקאית, ומסתבר כי רופאי-שיניים הם הלקוחות המושבעים ביותר של המסחר ה' קונדסי.

בין הלקוחות הטובים ביותר של אדמס מצוי אחד מאילי התעשייה החימיקאלית ב' אמריקה. פעם אחת, שעה שקיבל הלה לרא' יון נשיא אוניברסיטה קטנה שבא לקבל תר' מה למוסדה, הציע לו איל-ההון קולב מגומי שמירה להתמוטט תחת כובד מעילו של ה' אורח. כשרצה האורה לשותות כוס וייסקי נזכר במאוחר כי אין זה וייסקי אלא איזושהי חומר צבעוני מוצק. בארוחת-הצהרים היה האיכל כולו עשוי מתחליפי גומי ופלאסטיק. לבסוף, מעוצבן ונרגז מכל השטויות הללו, הרים נשיא-האוניברסיטה כוס מים אל שפ' תיו, אך המים — כמובן — נזלו על פניו ועל חולצתו.

זיזות ועזוועים בפארים

זב בעיני הקונדסיות-המעשיות נוטים להעדיף סוג מסויים של קונדסות. לרואה-חשבון אחר, למשל, יש תאוה לפצ' צות אוטומובילים והוא רוכש אותן בתמיס' רים. פצצת אוטו הנדלקת באמצעות כפתור ההצתה, מתפוצצת, משמיעה צפירות-מחריר' שות-אוזניים, מעלה עשן שחור מעל למכסה המנוע ומבריחה את יושבי המכונית כל עוד רוחם בש למקום מבטחים.

אחד מידידי הקורבנים של אדמס היה משוגע לאבקת-גירוד. הוא סבר כי אין דבר מצחיק יותר ממראה אדם מגרד את עצמו. פעם, בעת מפגש מועדונו של אדמס, בו שימש הידיד כאוורח-הכבוד, פיזר הלה מעט מאבקת-הגירוד על פיסת ידו של כל אחד מהגברים שבאו ללחוך את ידו. "היו שם כמאה גברים שעסקו בקדחתנות בגירוד פיר סות כפות-ידיהם", נזכר אדמס, "התפקענו כולנו מצחוק".

אחת התיאוריות של אדמס אומרת כי ה' נשים מתחילו אף הן להיסחף אל מעגל ה' קונדסות שהיה עד כה שדה-פעולה גברי בלבד.

הטפתון המתפוצץ הריהו חלק מתגובת אדמס למצב חדש זה. כן מספר הוא כי מכ' שירים שמתוכם מונקים נחשים אל מול פני הקורבן הם פופולאריים מאד במכוני-יופי וכי ספרים הנושאים שמות בעלי צלצול רבי-מש' מעות, כגון: "לילות ועזוועים בפאריס" אומנם גורמים לזעזועים של ממש שעה ש' מישוה פותח אותם וחוטף תוך כדי כך מכת-חשמל הנגרמת באמצעות סוללה חש' מלית המוצנעת בתוך הספר.

סכין בסיר המרק

רמס אינו רק ממוציא סכנות מעין אלה לכבוד-העצמי האנושי, הוא גם מייצר אותן בבית בן שלוש קומות בניו יורק. המבקר המזומן למקום אומר עד מה' רה בליבו: "ולואי ולא באתי..." כי הוא יראה את עכבישי "האלמנה השחורה" המ' ייצרים לאלפים, נשים התופרות בשקידה לפיצי מתכת בתוך עורות נחשים, מכשירי נפיץ למיניהם המוצנעים בתוך ספרים (אדמס קונה את כל הספרים שאין להם גואל בשוק) ועוד תריסרי מכשירים מורטי עצבים הנעשים בקצב מהיר ובייצור המוני.

בהיותו בן 75 אין אדמס נהנה מקונדסיו כפי שנהנה לפני חמשים שנה מגשיפת אבקת האפסטי בחורי המנעולים. אולם אין הוא רואה בכך כל סיבה שזה יגרע מהנאתם של האחרים.

גם אם יחליטו אדמס ויתר העוסקים ב' קונדסות-המעשית לחדול מתעשייתם — לא ייפסקו מעלליה. תמיד יימצאו אנשים כאותו חייל בחיל-אוויר שעבדו במטבח הטיל חתי' כת סבון אל תוך סיר המרק וחשב שהתגובה החזונית שנוצרה לפתע היתה הדבר המצ' חיק ביותר שראה אי-פעם.

מ'י תהיה צבדית

1956

?

• האם תהיה צעירה מפורסמת.
• מרוחה בשכבות של איפור.
• לבושה לפי מיטב האופנה של
• כריסטיאן דיור?

• האם תהיה נערת-זוהר.
• שכל מטרתה להציג את עצמה
• לראווה לעיני צעירים בעלי
• מכוניות המסתודדים בבתי-
• הקפה?

• האם תחשוב כי שיא האו-
• שר הוא להידמות לאחת מבו-
• בות הצלולויד של הוליווד?

השולם הזה

סבור, כי על אף הנימוקים הבלתי-
של רדיפת מותרות וריקנות בקרב
הנוער, הדמות האופיינית של ה-
צעירה הישראלית אינה הוליוודית
או פאריסאית, אלא פרי הארץ. בת
נוף הארץ, בעלת חן הצברי המל-
כך, הרוצה לחיות חיים של טעם
בארצה והמכירה בצרכי עמה, עו-
דנה הנציגה הטיפוסית של כל ה-
טוב והיפה בדור הצעיר.
כדי לתרום את תרומתה לעידוד
יסודות אלה, ולמיגור הזוהר המזכ
של חברי החיצוני הזה, על תרונות
היופי למינהן, החליטה המועצה
לפתוח, בשיתוף ועדה המיוענת
אנשי ציבור מכל השטחים, בתח-
לת לבחירת הצעירה הישראלית
האופיינית — "צבדית 1956".
פרטי התחרות יבואו בגליונות
הדרכים.

